

GORZOWSKIE
WIADOMOSCI
KOSCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

Listopad-Grudzień **1967**

Spis treści na mc. listopad-grudzień 1967

STOLICA APOSTOLSKA

1. Dekretów. Kongregacji Konsystorialnej i tłumaczenie	241
2. Pismo przewodnie Księdza Prymasa	241
3. Komunikat Sekretariatu Episkopatu	242

EPISKOPAT POLSKI

1. Program kaznodziejski na rok 1967/68	243

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

1. Nowości wydawnicze Towarzystwa Naukowego KUL.	3 str. okł.

107

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.

Gorzów 1200 egz. zlec. 2125 12. 68 N-6/20

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 10

Gorzów — Listopad Grudzień 1967 r.

Nr 12

STOLICA APOSTOLSKA

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Territorii vulgo Gorzów

DECRETUM

Ad consulendum regimini Territorii vulgo Gorzów, SS-mus Dominus Noster PAULUS, Divina Providentia PP. VI, praesenti Consistoriali Decreto nominat ac constituit Administratorem Apostolicum ad nutum Sanctae Sedis, cum omnibus facultatibus, quae Episcopis residentialibus ad normam juris communis competunt, Exc. mum P.D. Vilelmum Pluta, Episcopum tit. Leptimagnensem.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 25 mensis Maii anno 1967.

(—) C. Card. Confalonieri

p. pr.

(—) Ernestus Civardi
Secretarius

Warszawa, dnia 10 czerwca 1967.
ul. Miodowa 17.

N. 1843/67/P.

ŚWIĘTA KONGREGACJA KONSYSTORIALNA

Terytorium Gorzów

DECRET

Dla zapewnienia zarządu terytorium o nazwie Gorzów, J. Świętoślność, z Opatrzności Bożej Papież Paweł VI, niniejszym Dekretem Konsystorialnym mianuje i ustanawia

J.E. Ks. Biskupa Wilhelma PLUTE

Biskupa tyt. Leptis Magnae

Administratorem Apostolskim do dyspozycji Stolicy Świętej, z wszystkimi uprawnieniami, jakie przysługują w myśl prawa powszechnego biskupom rezydencjonalnym.

Dan w Rzymie, z Pałacu Św. Kongregacji Konsystorialnej, dnia 25 miesiąca maja roku 1967.

(L.S.)

(—) C. Kard. Confalonieri
Pro. Prefekt

(—) Ernest Civardi
Sekretarz

Wasza Ekscelencjo,

Przesyłam odpis listu Sekretariatu Stanu Jego Świątobliwości z dnia 22. V. 1967 r. N. 3412/67, w którym J. Em. Kardynał Cicognani informuje mnie o ostatnich decyzjach Papieża Pawła VI, dotyczących mianowania Administratorów Apostolskich na Ziemiach Zachodnich, a mianowicie w Gorzowie, Olsztynie, Opolu i Wrocławiu.

Przychylając się do mej ponownej prośby z dnia 23. III. br. Ojciec św. mianował Waszą Ekszelencję ADMINISTRATOREM APOSTOLSKIM „ad nutum Sanctae Sedis” na terytorium, w którym Ksiądz Biskup sprawował dotąd władzę Ordynariusza, zgodnie z uprawnieniami specjalnymi, udzielonymi Mu przez Prymasa Polski.

Jak wiadomo, szczególne uprawnienia, które otrzymałem od Stolicy św., dały mi możliwość uzupełnienia jurysdykcji Ordynariuszów miejscowych na Ziemiach Zachodnich tak, że pasterska i administracyjna praca ich nie była niczym ograniczona. Ordynariusze ci na terenie sobie powierzonym mieli taką samą władzę, jak Biskupi Rezydencjalni w swoich Diecezjach w Polsce. Różnica polegała tylko na tym, że zarządzane jednostki administracyjne nie miały kanonicznie nowo określonych granic diecezjalnych a sprawujący władzę Ordynariusze nie byli Biskupami Rezydencjalnymi. Natomiast — na mocy uprawnień, nadanych im przez Prymasa Polski, dekretami z dnia 1 i 10 grudnia 1956 roku, korzystali z uprawnień Biskupów Rezydencjalnych.

Stolica św. wielokrotnie dawała dowody swej najlepszej woli dążenia do ustabilizowania stosunków kościelnych na Ziemiach Zachodnich. Jednak określenie nowych granic diecezjalnych — zgodnie z przyjętym zwyczajem — uzależniała od zawarcia międzynarodowych traktatów pokojowych.

Ostatnia decyzja Ojca św. jest nowym krokiem naprzód ku stabilizacji. Raz dlatego, że kościelne jednostki administracyjne na Ziemiach Zachodnich są traktowane odtąd samodzielnie, niezależnie od granic Diecezji. Nadto, w swym nowym charakterze uzależnione są bezpośrednio od Stolicy Apostolskiej, podobnie jak wiele innych Administracji Apostolskich, istniejących w różnych krajach. Co więcej, uzyskują swoich Ordynariuszów, którzy zależni są bezpośrednio od Stolicy Apostolskiej.

Wszyscy Administratorzy Apostolscy na Ziemiach Zachodnich otrzymują od Ojca św. uprawnienia Biskupów Rezydencjalnych, durante munere.

Ostatnie decyzje zostały powzięte przez Stolicę św. w następstwie bezpośredniego zaznajomienia się Wysłannika Ojca św. ze stanem religijnym i społeczno-duszpasterskim wymienionych terytoriów. Decyzje te zmierzają do ułatwienia pracy pasterskiej i do zagwarantowania rozwoju dobra duchowego Wiernych.

By ta praca wydała obfite owoce, Ojciec św., który zlecił mi przekazanie Waszej Ekszelencji informacji o Jego decyzjach, udziela Mu Swego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Z wyrazami głębokiej czci w Chrystusie Panu
1 załącznik

(—) † Stefan Kard. Wyszyński

(L. S.)

Jego Ekszelencja
Najprzewielebniejszy
Ks. Biskup Wilhelm Pluta
Gorzów

PROGRAM KAZNODZIEJSKI

na rok 1967/68.

W P R O W A D Z E N I E

Kościół w Polsce pragnie po Wielkiej Nowennie i obchodach milenijnych służyć swemu zadaniu oddawania chwały Bogu oraz zbawienia i uświęcania ludzi (consecratio mundi) w duchu soborowej odnowy. W tym celu zamierza rozwijać stały dialog w łonie Ludu Bożego i z światem zewnętrznym, aby w duchu służebnym zaspakajać potrzebę Boga i pragnienie sprawiedliwości, wolności, prawdy i miłości.

Tem celowi służą między innymi plan kaznodziejski na najbliższe lata. Odtąd każdy rok pracy na ambonie rozpoczyna się z pierwszą niedzielą Adwentu i trwa do ostatniego tygodnia po Zesłaniu Ducha Świętego.

I. POSTULATY STAWIANE KAZNODZIEJSTWU POSOBOROWEMU

W POLSCE

1) Postulaty ogólne

Kazania w najbliższych latach powinny być chrystocentryczne, maryjne, eklezjologiczne, soborowe, homilijne, katechetyczne.

2) Postulaty szczegółowe

Zwraca się tu uwagę na trzy zagadnienia: wdrożenie w praktykę miłości bliźniego, uzdrowienie moralności obcowania mężczyzny i kobiety oraz liturgię.

a) „Społeczna Krucjata Miłości”

Konferencja Episkopatu Polski przyjęła za naczelną hasło i główne zadanie duszpasterskie na najbliższe lata tzw. „społeczną Krucjatę Miłości”. Po okresie milenijnego pogłębienia wiary przychodzi kolej na naczelną wartość chrześcijaństwa. Jaskrawe, nieludzkie przejawy egoizmu a niekiedy nienawiści, jakie zaczynają się zastraszająco szerzyć wśród nas jako choroba społeczna, wymagają zdecydowanego przeciwdziałania przez odważną i cierpliwą codzienną miłość bliźniego.

Wyraziste hasło „Krucjata Miłości”, zawierające w sobie syntezę głównych idei Soboru, który postawił zasadę odnowy przez miłość.

Zrąb ideologii „Krucjata Miłości” zawiera wielkopostny List Pasterski Ks. Prymasa, skierowany w r. 1967 do Archidiecezji Gnieźnieńskiej i Warszawskiej.

b) „Tych dwoje”.

Drugi palący problem moralny stanowi wzajemny stosunek mężczyzny i kobiety Program odrodzenia w tej dziedzinie nosi nazwę „Tych dwoje”. Naczelną myślą i środkiem uzdrowienia moralności stosunku „tych dwojga”, mężczyzny i kobiety, ma być najwyższy wzór miłości „Tycha dwojga”: Jezusa i Maryi, Nowego Adama i Nowej Ewy, obecnych i czynnych w Kościele. Niektóre aspekty idei „Tych dwojga” zawiera szczegółowsza dyspozycja kazania dla dorosłych na niedzielę II po Objawieniu — 14 stycznia 1968 r.

c) Liturgia

Wobec daleko idących zmian i odnowy istnieje społeczne zamówienie na dokładne i szczegółowe wprowadzenie w zagadnienia liturgii Kościoła.

II. TEMATYKA ROKU 1967/68

1) określenie tematu

Plan kaznodziejski na rok 1967/68, spełniając wysuwane życzenia, przewiduje tematykę liturgiczną. Stawia sobie za cel staranne wprowadzenie Wiernych w głębsze zrozumienie i umiowanie liturgii, a przede wszystkim w świadome i czynne uczestnictwo w Najśw. Ofierze w duchu soborowym. Pragnie nauczyć czerpać z niej światła i moce dla dawania Chrystusowi odważnego świadectwa w życiu codziennym.

2) Spełnienie wyliczonych postulatów

Tegoroczny plan kaznodziejski stara się w swojej tematyce i w proponowanej dyspozycji kazań, niekiedy dość szczegółowej, uczynić zadość wyliczonym wyżej postulatom. Winny je tym bardziej spełnić ostatecznie opracowania.

3) Główne linie tematyczne.

Plan zawiera tematy i dyspozycje kazań dla dorosłych, młodzieży i dzieci. Zasadniczy zręb tematyczny rozwija się w niedziele i święta obowiązkowe. W tzw. święta zniesione i inne, omawiane są zagadnienia liturgiczne pozostające zasadniczo poza cyklem.

Kazania dla dorosłych i młodzieży zostały w znacznym stopniu zsynchronizowane. Jeśli w pewnych okresach tematy nie pokrywają się z sobą, wynika to z okresów wakacyjnych, które nie przewidują egzort dla młodzieży. Nauki dla dzieci posiadają odrębny plan przystosowany do psychiki dziecka.

W programie kazań dla dorosłych dominuje idea dialogu z Bogiem i bliźnimi. Program dzieli się na trzy główne części:

a) okres od I niedzieli Adwentu (3. 12. 67) do niedzieli V po Objawieniu (4. 2. 68).

Wprowadza syntetycznie w całość Najśw. Ofiary i w istotę uczestnictwa wiernych oraz w niektóre ważne zagadnienia liturgii. Wyznacza on ramy, które będą szczegółowo wypełniane w ciągu roku.

b) okres od niedzieli Siedemdziesiątnicy (11. 2) do niedzieli IV po Zesłaniu Ducha św. (30. 6).

poświęcony jest przede wszystkim drugiej części Mszy św. mianowicie liturgii Eucharystii. Postulat synchronizacji z rokiem liturgicznym zwyciężył nad kolejnością obrzędu, która nakazywałaby zacząć od liturgii słowa. Ofiarę eucharystyczną ujęto jako wymianę daru miłości i szkołę życia. Okres dzieli się na dwa podokresy:

aa) Pierwszy od Siedemdziesiątnicy do niedz. II Wielkiego Postu, omawia ofertorium mszalne, nazywane w duchu odnowy liturgicznej liturgią miłości bliźniego. Stanowi ona wymianę daru miłości między ludźmi i określa program tegorocznego wielkopostnego odrodzenia jako usilną pracę duszpasterską nad czynną miłością bliźniego (Krucjata Miłości).

bb) Drugi, od IV niedz. Wielkiego Postu do niedz. V. po Zesłaniu Ducha Świętego, omawia liturgię Ofiary Eucharystycznej skoncentrowaną wokół wielkanocnego Paschalnego Misterium Chrystusa, jako wymianę daru miłości między Bogiem i ludźmi, umacniającego zarazem międzyludzką więź rodzinną przeżyciem wspólnoty dzieci Bożych (Krucjata Miłości).

- c) **Okres od niedzieli V (7. 7) do XXV niedzieli (24. 11) po Zesłaniu Ducha Świętego.**
omawia przede wszystkim mszalną liturgię słowa rozumianą jako dialog człowieka z Bogiem i ludźmi między sobą. W tym okresie Duch św. przypomina i uczy wszystkiego, co powiedział Chrystus.

Pierwszym w dialogu jest zawsze Bóg. Religia i moralność chrześcijańska jest responsoryczna. Dlatego omówiono najpierw słowo Boże (lekcja, Ewangelia, kazanie), a na drugim miejscu słowo ludzkie.

W tej drugiej części wzorując się na słowie Boga i liturgii, uczymy się mówić do Stwórcy (modlitwa) i do bliźnich (słowo prawdy, sprawiedliwe, szlachetne miłosierne). W tym okresie przypadnie realizacja drugiej części programu odrodzenia miłości bliźniego, jakimi ma być miłość w dziedzinie słowa.

Okres zamykają zagadnienia eschatologiczne. Kazania pragną ukazać, jak Msza św. pomaga zakończyć ziemski dialog z Bogiem, mianowicie dobrze umrzeć, uniknąć piekła i osiągnąć niebo. Ostatnie kazanie na podstawie całorocznych rozważań ukaże istotę liturgii.

4) **Tematy na tradycyjne akcje duszpasterskie**

Program niniejszy nie uwzględnia tematów na tradycyjne akcje duszpasterskie, które wyznaczają odpowiednie Komisje Episkopatu.

Są to następujące dni:

- a) uroczystość świętej Rodziny — 7 stycznia
Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie,
- b) Niedziela III po Objawieniu — 21 stycznia
Tydzień Ekumeniczny,
- c) Niedziela I Wielkiego Postu — 3 marca
Wielkopostna akcja trzeźwości,
- d) Niedziela II po Wielkanocy — 28 kwietnia
Tydzień Powołań,
- e) Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim — 26 maja
Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego,
- f) Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 6 października
Tydzień Miłosierdzia,
- g) Niedziela XX po Zesłaniu Ducha św. — 20 października
Niedziela Misyjna.

5) **Tematy dowolne.**

W roku 1967/68 przewidziano dziesięć dni bez wyznaczonego tematu. Duszpasterze mogą je wykorzystać dla omówienia ważniejszych aktualnych spraw Kościoła i parafii.

W szczególności należałoby poświęcić kazanie każdej nowej encyklice papieskiej, głównym wydarzeniem religijnym w Kościele np. wyjazdy Papieża, kolejne etapy odnowy Kościoła itp. i w Polsce. Wobec stałego niedoinformowania wiernych warto co kilka miesięcy dać przegląd ważniejszych wydarzeń z życia katolickiego w Polsce i w świecie. Zwięzła informacja połączona z odpowiednim komentarzem wzbudza zainteresowania i wytwarza duchową więź wierzących i pogłębianie przeżycia przynależności do Kościoła Powszechnego.

III. Uwagi i Postulaty dla autorów kazań i kaznodziejów.

Do większej korzyści u słuchaczy tegorocznych kazań przyczyni się uwzględnienie przez ich Autorów następujących uwag i postulatów.

1) W kazaniach winny znaleźć odbicia **dwóch głównych zadań** Tegorocznego programu: nauczyć wiernych pełnego uczestnictwa we Mszy św. oraz nauczyć ich korzystania z niej dla pogłębienia życia religijnego i moralnego zwłaszcza w dziedzinie miłości. Każde kazanie ma pomóc słuchaczowi odtąd lepiej uczestniczyć w omawianym fragmencie liturgii oraz wpoić mu wymagania, jakie to uczestnictwo stawia jego życiu po wyjściu z kościoła.

2) Przed dyspozycjami kazań dla dorosłych podano użyteczne dla Autora i kaznodziei i wyznaczające drogą zwińzłe **określenie celu kazania**. Zawiera ono w każdym kazaniu trzy punkty:

a) **pouczenie** — o czym kaznodzieja winien słuchacza pouczyć (działanie na umysł), każde kazanie pragnie mu bowiem przekazać część Nauki Bożej.

b) **Przeżycie** — co słuchacz powinien w kazaniu szczególnie silnie przeżyć (działanie na uczucie i wolę). Kazanie ma angażować. Wierny powinien przeżyć usłyszaną prawdę jako wartość (przeżycia wartości), jako dobro dla siebie, zrozumieć, że liturgia jest sprawą jego własnego życia i dlatego chętniej się w nią angażować.

c) **Zadanie** — zgodnie z ogólnym założeniem, kazanie jest nie tylko pomocą dla zrozumienia i przeżycia prawdy, ale przede wszystkim szkołą życia. Liturgia Mszy św., do której ono integralnie należy ma być początkiem pełnionej przez cały tydzień, liturgii życia, w której chrześcijanin ma zrealizować wszystko, czego nauczył się i co przeżył przy ołtarzu. Dyspozycje kazań z reguły wyznaczają szczegółowe zadania. Autor kazania może wybrać inne, bardziej jego zdaniem odpowiadające potrzebom słuchaczy, niech jednak nigdy nie pominie sformułowania wyraźnego postulatów w odniesieniu do życia. Wierni są wdzięczni za roztropne wnioski praktyczne, mają bowiem wiele dobrej woli, a chcą tylko wiedzieć co konkretnie mają uczynić.

3) Należy **przestrzegać zakresu tematu i dyspozycji**, które wskazują, w jakich granicach można swobodnie się poruszać bez obawy naruszenia innego tematu. Jeśli dyspozycja będzie wydawała się zbyt obszerna, można wybrać punkty najbardziej istotne i potrzebne.

4) Przy niektórych punktach dyspozycji kazań dla dorosłych podano odpowiednie **źródła**. Autorzy znajdują w nich omówienie zagadnień odpowiadające tematowi i założeniom kazania. Podano je w tym celu, by ze wskazanych stronnie wybrać najważniejsze myśli dotyczące tematu. Przy pozycjach wydanych przed Soborem należy pamiętać o korekcie w duchu zarządzeń i postulatów. Źródła podano zwykle w skrótach (litery oznaczają nazwę, cyfry odnośną stronicę lub w dokumentach soborowych — odnośny numer), które wyjaśniają następujący wykaz:

KDK — Konstytucja Dogmatyczna o Kościele

KL — Konstytucja o Liturgii św.

KO — Konstytucja o Objawieniu Bożym

W — Kard. Stefan Wyszyński, Społeczna Krucjata Miłości, List Pastorski do Ludu Bożego Archidiecezji Gnieźnieńskiej na Wielki Post 1957 r. (maszynopis).

- H — O.B. Häring, Nauka Chrystusa, t. I Poznań 1962 t. II, Poznań 1963,
- Journet — Ks. K. Journet, Msza św. — Obecność ofiary krzyżowej, Poznań 1959,
- P — Ks. P. Parsch, Wtajemniczenie w ofiarę Mszy św., Kraków 1947.
- Pn — Pascha nostrum — Wieczera Pańska w życiu wspólnoty wiernych, dz. zbiorowe, Poznań 1966,
- S — Ks. W. Spikowski, Liturgia Mszy św., Poznań 1960.
- Nieliczne inne pozycje podano bez skrótów.

5) Syntezę liturgii Mszy św. na dzisiejsze czasy wyraża soborowa idea „Tajemnicy Paschalnej Chrystusa”. Pożyteczne wprowadzenie w ducha liturgii danej niedzieli czy święta w świetle Tajemnicy Paschalnej znaleźć można w drugiej części dzieła „Pascha nostrum”, zawierającej krótkie komentarze liturgiczne do formularzy mszalnych.

6) Zbyt częste powtarzanie tych samych terminów sprawia, że stają się one na ambonie „słowami — straszakami”. Niektórzy zaczynają do nich zaliczać zwroty: „sobór mówi...” „soborowy” itp. W roku obecnym mogłyby się nimi stać nazwy: „Msza św.”, „liturgia”. Zamiast co chwilę powoływać się na sobór, starajmy się po prostu mówić to, co sobór każe i tak, jak zaleca. Posłużmy się też częściej synonimami.

7) Kazania winny być nie tyle opowiadaniem o Mszy św., co rzeczywistym wprowadzeniem w św. Misterium. Mamy słuchaczowi pomóc przeżyć tajemnicę, która jest obecna i w której bierze on rzeczywisty udział. Liturgia mszalna jest przede wszystkim ogarniająca wszystkich tajemnicą zbawczego spotkania z Chrystusem i wierni powinni z niej wynieść przy naszej pomocy potężne przeżycie misterium tremendum i mysterium fascinosum.

KAZANIA DLA MŁODZIEŻY

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO KAZAŃ DLA MŁODZIEŻY

1) Podstawowym założeniem niniejszego cyklu homilii dla młodzieży jest art. 52 Kl.: „Jako część samej liturgii zaleca się bardzo homilię, w której w ciągu roku liturgicznego, na podstawie tekstów świętych wyklada się tajemnice wiary i zasady życia chrześcijańskiego”. Uwzględniono więc z jednej strony zbieżność tematów o Mszy św. z treścią poszczególnych okresów roku liturgicznego, z drugiej zaś strony nadano schematom kazań o Mszy św. charakter homilii z maksymalnym wykorzystaniem tekstów mszalnych. W kontekście przepowiadania o tajemnicy Mszy św. byłoby nieuzasadnione łamanie tego postulatu przez stwarzanie cyklu np. według chronologicznego układu Mszy św., gdyż w punkcie wyjścia zaciemniałoby sens liturgii Słowa.

2) Drugim założeniem cyklu jest przekonanie, że źródła do omawiania tajemnicy Mszy św. należy szukać przede wszystkim w dokumentach Vaticanum secundum. Dotyczy to zarówno katechetycznej interpretacji roku kościelnego, jak i omawiania poszczególnych elementów

odnowionej liturgii Mszy św. Stąd w proponowanym cyklu znalazły omówienie najbardziej kluczowe problemy odnowy liturgicznej, co wydaje się koniecznym punktem wyjścia do zrozumienia stopniowo wprowadzanych elementów tej odnowy i zmian rubrycystycznych. Proponowane schematy homilii są próbą precyzyjnego ujęcia tych problemów, by piszący czy wygłaszający homilię posiadali mocny punkt oparcia do konstruowania własnego planu, uzależnionego od stylu przepowiadania do młodzieży.

3) Oprócz **wstępu**, który nawiązuje w każdym wypadku do czytanych w danym dniu urywków Pisma św. oraz **zakończenia**, które na przykładzie jakiegoś konkretnego obrzędu, wezwania, postawy, wypowiedzianych słów przez kapłana i wiernych, usiłuje znaleźć pomost do liturgii do życia, schematy homilii zawierają nieodmiennie **dwa zasadnicze człony** wypowiedzi.

a) tajemnica wiary, wprowadzona z czytanych tekstów biblijnych tak, by harmonizowała ona z aktualnym okresem liturgicznym oraz

b) rola Mszy św. w przybliżeniu tej tajemnicy uczestnikom liturgii. U podstaw takiego ustawienia leży przekonanie, że Msza św. jest znakiem Bożych tajemnic — trzeba więc naświetlić samą tajemnicę wiary, by wyjaśnić rolę znaku z jakim spotyka się uczestnik liturgii. To oczywiście nie przesądza kolejności omawiania tych dwóch członów — chodzi głównie o to, aby w żadnej homilii któregoś z nich nie pominięto, koncentrując się np. na omawianiu formalnej strony jakiegoś momentu Mszy św.

4) Obszerne wykazy odpowiednich cytatów z Pisma św. czy dokumentów soborowych nie mogą służyć temu, by homilię „zszywać” z tych fragmentów, łącząc jakimś komentarzem, gdyż pomyślane są jako wskazania materiału dla kaznodziei, z którego winien skorzystać. Nie może to zwolnić od wprowadzenia do homilii materiału pogładowego, który czerpie z życia i sposobu myślenia młodzieży. Powtarzanie dosłownych cytatów KL, czy — zbyt nie naspilkowanie homilii cytatami z Pisma św. raczej odstręczyłoby niż zachęciło młodzież do słuchania, a tym bardziej do udziału w liturgii. Idealem było by podanie młodzieży omawianego problemu w całej głębi teologicznej, ale na ich sposób myślenia i możliwości przyjęcia. Po homilii pożądana chwila ciszy na refleksję

5) Zamiast długo rozwodzić się nad formalną stroną poszczególnych elementów odnowy liturgicznej w trakcie homilii, znacznie bardziej byłoby wskazane podawać krótkie informacje co do udziału młodzieży przed każdą niedzielą Mszą św. podczas homilii zaś naświetlać wartości ideowe i życiowe wprowadzanych innowacji. Mówienie o rzeczach, których się nie wprowadziło na Mszy młodzieżowej (np. modlitwa wiernych, wspólne recytowanie czy śpiew itp.) wydaje się nie celowe chyba, że jest bezpośrednim przygotowaniem do rychłego wprowadzenia. Mówienie o liturgii Mszy św. dopiero wtedy nabierze pełnego sensu, gdy zostanie poparte rzetelnym i przygotowanym wprowadzeniem zasadniczych elementów odnowy liturgicznej. Młodzież myśli konkretnie, a więc konkretne fakty będą naturalnym tłem dla omawianych zagadnień.

6) W związku z powyższym nasuwa się sugestia, by równorzędnie z przygotowaniem konspektów homilii w „Bibliotece Kaznodziejskiej” przygotować i wydrukować odpowiednie do tematu homilii teksty modlitwy wiernych. Wzory istnieją: wyd. Rady Liturgicznej (Watykan) z r. 1966; wyd. Opactwa św. Andrzeja z Belgii (umieszczone z pewnymi minimalnymi zmianami w Mszalniku wydanym przez Znak — Kraków 1965), najnowsze wzory zaaprobowane przez Episkopat Francji. wyd.

przez CNPL 1966. Oczywiście musiałyby one ulec adaptacji do potrzeb młodzieży polskiej.

7) Cykl homilii składa się z czterech tematycznie zwartych części (okresów):

- I. Oczekiwanie na Boga, który ma przyjść (adwentowy charakter Mszy św.).
- II. Świadeństwo chrześcijańskie o tajemnicy spotkania Boga i człowieka (Wcielenie w życie i we Mszy św.).
- III. Udział w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa (odkupieńcza rola Mszy św. jako ofiary Chrystusa).
- IV. Pełen dialog człowieka z Bogiem (ludzki wymiar Bożej tajemnicy w liturgii (Cykl zawiera 33 homilie).

8) Kaznodzieja zabierający się do głoszenia homilii na temat odnowionej liturgii nie powinien poprzestać na powtarzaniu wydrukowanych schematów w „Bibliotece Kaznodziejskiej”. Jako materiały pogłębiające jego własne rozumienie liturgii Mszy św. i omawianych zagadnień oraz dające pogląd na sposób rozumienia Mszy św. przez młodzież, mogą posłużyć następujące pozycje:

- Pascha nostrum, praca zbiorowa pod red. Ks. J. Charytańskiego Poznań 1966, szczególnie cenne mogą się okazać Komentarze liturgiczne na poszczególne niedziele i święta (część II, s. 321 — 519) oraz omówienie problemów teologicznych Mszy św. część I, do s. 313.
- Wprowadzenie do liturgii, praca zbiorowa pod redakcją Ks. W. Schenka Poznań 1967 r. (w druku) Jest to omówienie głównych zagadnień, wypływających z KL.
- Przyjdź Panie, Ewangelia i życie. Ks. J. Zieja, Poznań 1966.
Zawiera oryginalne omówienie szeregu tekstów biblijnych zachodzących w liturgii.
- Illuminare (tłumaczenie z niem. „Werde Licht” O. B. Baura), Warszawa 1964 r. 3 tomiki zawierające komentarz w formie rozmyślań na poszczególne niedziele i święta Chrystusa.
- Znak nr 116—117, rok, 1964, „Bezimienni mówią o modlitwie” Zawiera szereg wypowiedzi młodzieży na temat udziału we Mszy św. — ich własne spostrzeżenia, trudności.
- O możliwości wiary dzisiaj. K. Rachner, Kraków 1965 r., s. 105—138, „Msza św. młodych”.
- KONSTYTUCJA O LITURGII ŚWIĘTEJ (KL). Ateneum Kapłańskie 332/76 1964, 129—149, szczególnie I i II rozdział.
- KONSTYTUCJA DOGMATYCZNA O KOŚCIELE, (KDK), Znak 131, 1965, 543—607, szczególnie rozdziały I, II, IV, V.
- KONSTYTUCJA DOGMATYCZNA O OBJAWIENIU BOŻYM (KDO) Znak 152, 1967, 145—157, szczególnie rozdziały I, II i VI.
- KONSTYTUCJA DUSZPASTERSKA O KOŚCIELE W ŚWIECIE WSPÓŁCZESNYM, (KPK), Znak 148, 1966, 1169-1254, szczególnie wykład wprowadzający, rozdziały I-IV cz. oraz I rozdział cz. II.

MSZA ŚW. JAKO SPOTKANIE Z BOGIEM

Okres I

OCZEKIWANIE NA BOGA, KTÓRY MA PRZYJŚĆ

(Adwentowy charakter Mszy św.)

Niedziela I Adwentu — 3 grudnia

CHRYSTUS JEDNA NAS Z OJCEM

Wstęp: „Będą znaki... a wtedy ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego z mocą Wielką... patrzcie, a podnieście głowy wasze, bo się przybliża odkupienie wasze” (Ewangelia).

- 1) Bóg przemawia przez człowieka
 - a) W St. Testamencie przez słowa proroków i znaki (przykłady zapowiedzi Mesjasza),
 - b) przez Chrystusa, który stał się znakiem pojednania ludzkości z Bogiem (Bóg — Człowiek),
 - c) przez Kościół, który jest znakiem zbawienia w Chrystusie (KDK 13).
 - 2) Msza św. poprzez znaki uobecnia dzieło Chrystusa (KL 7)
- Zakończenie: znaczenie wezwania: PAN Z WAMI (Już jest i nieustannie przychodzi).

Niedziela II Adwentu — 10 grudnia

CHRYSTUS GROMADZI WIERNYCH W KOŚCIELE

Wstęp: „A Bóg cierpliwości i pociechy niech skłoni was do jednomyślności wzajemnej według Jezusa Chrystusa abyście jednomyślnie i jednymi usty chwalili Boga i Ojca Pana naszego Jezusa Chrystusa. Dlatego przyjmijcie jedni drugich jako i Chrystus przyjął was ku chwale Bożej” (Lekcja).

- 1) Bóg gromadzi ludzi w jedno
 - a) w narodzie wybranym ST: Lud Boży (KDK 9)
 - b) w Chrystusie — Mesjaszu i Nauczycielu (KDK 4)
 - c) w nowym Ludzie Bożym — Kościele (KDK 9)
- 2) Msza św. znakiem i urzeczywistnieniem jedności wiernych w Chrystusie (KL 47 oraz 41).

Zakończenie: a) zejdzie się ludzi z wielu miejsc do jednego kościoła

b) **jeden ołtarz, wspólna modlitwa, śpiew,**

Niedziela III Adwentu — 17 grudnia

CHRYSTUS JEST OBECNY WE WSPÓLNOCIE

Wstęp: Weselcie się w Panu zawsze, mówię powtórnie weselcie się... Pap jest blisko” (lekcja), Pośród was stanął ten, którego wy nie znacie” Ewangelia).

1. Kiedy przeżyją obecność Chrystusa?
 - a) gdy zrozumieć znaki liturgiczne (KL 48)
 - b) gdy zrozumieć kim jest kapłan (cfr Jan Chrzciciel oraz KL 7)
 - c) gdy zrozumieć swe miejsce w liturgii (KL 14 zgromadzenie to nie przypadkowy tłum),
2. Stąd potrzeba odnowy i zrozumienia znaków liturgicznych w których „Pan jest blisko”.

Zakończenie: Sens odwrócenia ołtarza twarzą do ludzi: stoimy blisko Pana wraz z kapłanem.

Niedziela IV Adwentu — 24 grudnia

DZISIAJ PRZEMAWIA DO WAS ŻYWY CHRYSTUS

Wstęp: „Paweł sługa Jezusa Chrystusa, powołany na apostoła przeznaczony do Ewangelii Bożej... przez Niego (Chrystusa) otrzymaliśmy łaskę i apostołstwo, abyśmy dla imienia Jego skłaniali ku posłuszeństwu w wierze wszystkie narody” (lekcja)

Bóg przez anioła wyjaśnia św. Józefowi tajemnicę Wcielenia i Zbawienia (Ewangelia).

1. Bóg wypowiada swoje Słowo, którym jest Chrystus
 - a) Chrystus sam przemawia do człowieka (kazanie na górze, przepowiedzi, mowa w wieczniku),
 - b) Paweł oraz inni Apostołowie; również kapłani dzisiejsi) przeznaczeni do posługi słowa (KD 8 i 10)
 - c) wszyscy jesteśmy słuchaczami i głosicielami (co otrzymałem od Pana, to Wam przekazuję: Paweł)
2. We mszy św. Chrystus nam zastawia dwa stoły: obok Chleba Eucharystycznego, Chleb Słowa Bożego (Tridentinum oraz KL 33, 35).

Zakończenie: Sens wnoszenia i uczczenia Ewangelii (Chwała Tobie, Panie, okadzenie; świece, powstanie, procesja).

Boże Narodzenie — 25 grudnia

IMIĘ JEGO EMANUEL — BÓG Z NAMI

Wstęp: „A Słowo stało się Ciałem” (Ewangelia, Lekcja).

1. Słowo stało się Ciałem:
 - a) historycznie w Betlejem — według zapowiedzi proroków,
 - b) w misterium Kościoła — przez budowę i rozrost Mistycznego Ciała (KDK 7),
 - c) w moim życiu: „tym, którzy Go przyjęli (chrzest i Eucharystia), dał moc, aby się stali synami Bożymi),
2. Słowo staje się Ciałem we Mszy św. przez uobecnienie pod postaciąmi.

Zakończenie: Sens wypowiadania słów konsekracji nad chlebem i winem: uobecnia się między nami Jego Zbawcze dzieło: słowo staje się ciałem.

O k r e s II

ŚWIADECTWO CHRZEŚCIJAŃSKIE O TAJEMNICY SPOTKANIA BOGA I CZŁOWIEKA

(Wcielenie w życie i we Mszy św.)

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

„A MY JESTEŚMY ŚWIADKAMI”

Wstęp: „Oto widzę niebiosa otwarte i Syna Człowieczego, stojącego po prawicy Bożej” (lekcja). „nie ujrzyście mnie... aż powiecie: Błogosławiony, który przybywa w imię Pańskie „(Ewangelia).

1. Co to znaczy: być świadkiem Chrystusa?
 - a) męczeństwo św. Szczepana i innych męczenników (martyr-świadek): miłość świadectwem jest,

- b) życie we wspólnocie, spotkanie w miłości z bliźnimi (Dz. 2, 42 — 47),
 - c) zgodność życia ze Słowem Bożym (KDL 12, 35).
2. Świadekstwo przez aktywny udział we Mszy św.: nie jako bierni widzowie (KL 48).

Zakończenie: Śpiew, odpowiedzi, gesty liturgiczne: świadectwem wiary i miłości (KL 30).

Niedziela w oktawie Bożego Narodzenia — 31 grudnia

Temat dowolny.

Nowy Rok — 1 stycznia

SWIADECTWO PRZEZ ŻYCIE ROZSĄDNE, SPRAWIEDLIWE I POBOŻNE

Wstęp: „Abyśmy, wyrzekłszy się bezbożności i żądz światowych rozsądnie, sprawiedliwie i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i przyjścia chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa” (lekcja)

1. Odpowiadam na przyjście Chrystusa przez jasny plan życiowy
 - a) życie rozsądne — refleksja, nauka, poznawanie
 - b) życie „sprawiedliwe”, nieskazitelne, moralne, święte, oddać ci się należy Bogu, rodzicom bliźniemu, sobie.
 - c) „pobożne”, religijne — modlitwa, szacunek do rzeczy świętych.
2. Stosunek do liturgii:
 - rozsądny — przemyśleć i rozumieć liturgię
 - sprawiedliwy — docenić jej rolę: uświęcenie życia
 - pobożny — chodzi o spotkanie z Bogiem a nie o zewnętrzne, puste gesty.

Zakończenie: Rola milczenia w liturgii (po podniesieniu, Komunii).

Uroczystość Najśw. Rodziny — 7 stycznia

Temat dowolny.

Niedziela II po Objawieniu — 14 stycznia

ŻYCIE RODZINNE JAKO ŚWIADECTWO CHRZEŚCIJAŃSKIE

Wstęp: „Rzekła Matka: wina nie mają” (Ewangelia)

„Miłość wasza niech będzie bez obłudy ...

Miłością braterską nawzajem się miłujcie, w okazywaniu czci jedni drugim uprzedzając”. (Lekcja)

1. Świadekstwo przez miłość rodzinną (ecclesiola — KPK 52 „kościół domowy” KDK 11)
 - a) umiłowanie dobra, a znienawidzenie zła
 - b) miłość bez obłudy
 - c) uprzedzająca miłość rodzinna
 - d) wspólnota w smutku i radości.
2. Świadekstwo przez wspólne przeżywanie liturgii: zgromadzenie liturgiczne (ecclesia) posiada charakter rodzinny (KL 42).

Niedziela III po Objawieniu — 21 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela IV po Objawieniu — 28 stycznia

Temat dowolny.

Niedziela V po Objawieniu — 4 lutego

Temat dowolny.

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 11 lutego

SWIADCZYMY PRZEZ ZNALEZIENIE SWEGO MIEJSCA
W KOŚCIELE

Wstęp: Obrazy winnicy — zaangażowanie wszystkich do pracy (Ewangelia). Wezwanie wszystkich do udziału w zawodach: „tak biegnijcie, abyście otrzymali” (lekcja).

1. Chrystus wzywa nas do współpracy w dziele zbawienia
 - a) przez wskazanie nam miejsca w Kościele (KDK 41)
 - b) przez określenie zadań w społeczności (KDK 41)
 - c) przez wskazanie celu życiowego (KDK 41)
2. Msza św. dzięki podziałowi ról jest odbiciem struktury Kościoła: kapłan przewodniczy, wierni dzielą się poszczególnymi funkcjami (lektor, ministranci, śpiewacy, kościelny, organista, komentator, wspólne recytacje, śpiewy, gesty — KL 26—29).

Zakończenie: Od stopnia zaangażowania zależą owoce Mszy św. nikt nie zastąpi twojego miejsca w liturgii (lekcja).

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 18 lutego

DAR MATERIALNY JAKO SWIADECTWO TROSKI O WSPÓLNOTĘ MIŁOŚCI

Wstęp: Obraz siewów, obrazem Bożej szczodrości (Ew.) (W trudach bez liczby... codzienne staranie o wszystkie kościoły. Kto nie domaga, żebym ja nie czuł się słabym? Któż się gorszy, żebym ja nie płonął?” (Lekcja) „Ręce skurczone do dawania, a otwarte do brania” ma być odwrotnie (Didache).

1. Chrześcijaństwo kieruje się zasadą: szczęśliwiej dawać niż brać.
 - a) postawa pierwszych chrześcijan wobec biednych (Dz. 4, 32 nn) oraz procesja z darami w liturgii (historia)
 - b) „Populorum progressio” Paweł VI — współczesny model chrześcijańskiego dawania
 - c) charitas istotą chrześcijaństwa (KDK 42).
2. Liturgiczny charakter składki mszalnej — określone miejsce w liturgii mszalnej, bo jest odpowiedzią na Słowo Boże, które streszcza się w przekazaniu miłości nie tylko Boga lecz bliźniego, wspólnoty.

Cel: utrzymanie sług ołtarza, domu Bożego chrześcijański podział dóbr materialnych: „ubogich zawsze mieć będziecie”.

Zakończenie: Praca dla wspólnoty, złożenie daru, pomoc biednym jest gestem liturgicznym — złożenie chleba, jako przygotowanie darów ofiarnych.

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 25 lutego

MODLITWA WIERNYCH JAKO SWIADECTWO WSZECHOGARNIAJĄCEJ MIŁOŚCI

Wstęp: Hymn o miłości (lekcja) „Jezusie, Synu Dawidów, zmiłuj się nade mną” (Ewangelia)

1. Bóg nie jest obojętny na wołanie człowieka
 - a) czeka na to wołanie — cfr uzdrowienie ślepcy
 - b) człowiek współczesny potrzebuje pomocy Boga (zagubiony, samotny, słabej wiary — KPK 10)
 - c) Bóg wysłuchuje modlitwy człowieka (przykłady)

2. Modlitwa powszechna wiernych to liturgiczna forma błagania w potrzebach Kościoła i świata (KL 53) rodziny konkretnego człowieka, a równocześnie wyraz wszechogarniającej miłości.

Zakończenie: Wspólne włączenie się w tę modlitwę (przez odpowiednie aklamacje, modlitwę prywatną w pozostawionej na ten cel ciszy) jako włączenie się w tę miłość.

O k r e s I I I

UDZIAŁ W ŚMIERCI I ZMARTWYCHWSTANIU CHRYSZTUSA

(Mysterium paschalne — Odkupieńcza rola Mszy św. — Ofiary Chr.)

Niedziela I Wielkiego Postu — 3 marca

Temat dowolny (Akcja trzeźwości)

Niedziela II Wielkiego Postu — 10 marca

SPOTKANIE Z CHRYSZTUSEM UNIŻONYM I WYWYZSZONYM

Wstęp: „Nikomu nie mówcie o widzeniu, aż Syn człowieczy zmartwychwstanie” (Ewangelia), obraz człowieka poniżonego przez grzech (lekcja)

- 1) Jaka jest ofiara Chrystusa
 - a) **ofiara uniżenia** — ukrywa swoje bóstwo i przyjmuje postać ludzką (Fil 1) służy niejako grzesznika
 - b) **ofiara służby** — służy człowiekowi pracą, nauką, cudami, cierpieniem
 - c) **ofiara całkowita z życia** — „Nikt nie ma miłości większej, jak ten kto życie swoje daje za przyjaciół”.
- 2) Eucharystia ofiarą: uniżenia (postaci eucharystyczne służby (pokarm) życia (pamiątka męki i zmartwychwstania)

Zakończenie: Znikomość postaci eucharystycznych (zwykły chleb, wino) obrazem uniżenia (nie poniżenia), bo chleb) oraz przemienienia i możliwości przemiany człowieka.

Niedziela III Wielkiego Postu — 17 marca

CHRYSZTUS WPROWADZA NAS W MISTERIUM PASCHALNE.

Wstęp: Wyrzucenie czarta z człowieka niemego (Ewangelia).

„Niegdyś bowiem byliście ciemnością, ale teraz staliście się światłością w Panu. Postępujcie jako synowie światłości” (lekcja)

- 1) Chrzest i bierzmowanie jako zanurzenie w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa (Rzym 6, 1-11)
 - a) zanurzenie chrzcielne obrazuje wejście w śmierć Chrystusa
 - b) wyjście z wody — zmartwychwstaniem
 - c) chodzenie po wyjściu z wody — chodzenie w nowym życiu chrześcijańskim
- 2) Msza św. objawia i pogłębia przemianę dokonaną przez chrzest (chleb — chleb); „żyje ja, już nie ja, żyje we mnie Chrystus”.

Zakończenie: sens aspersji (kropielnica w kruchcie, w domu) przypomina, że chrzest uprawnia nas do uczestnictwa we Mszy św. pogłębia, rozwija uczestnictwo w Mysterium Paschalnym (w śmierci i zmartwychwstaniu Pana Jezusa).

Niedziela IV Wielkiego Postu — 24 marca

Temat dowolny.

Niedziela Męki Pańskiej — 31 marca

OFIARA BARANKA I NASZ W NIEJ WSPÓŁUDZIAŁ

Wstęp: „Jeśli bowiem pokropienie krwią kozłów i wołów i posypanie popiołem z jałowicy poświęcało skalanych ku oczyszczeniu ciała, jakoż daleko więcej Krew Chrystusa, który przez Ducha Świętego samego siebie bez skazy ofiarował Bogu, oczyści sumienia nasze od uczynków martwych, abyśmy służyli Bogu żyjącemu” (lekcja)

„porwali tedy kamienie, by rzucić na Niego” (Ewang.)

1) Dlaczego Chrystus nazwany jest Barankiem?

- a) Pascha ST (Wyjś. 12, 3-14) i zapowiedź Izajasza (Iz. 53,1 nn)
- b) w wieczniku przed męką — uczta paschalna
- c) na krzyżu Baranek Nowego Przymierza, nowa Pascha (Pascha nostrum — I Kor. 5,7).

2) Msza św. wypełnieniem nakazu Chrystusowego: „To czynicie na moją pamiątkę”: uprawnienie i zobowiązanie do współudziału w Ofierze Chrystusa.

Zakończenie: Sens: „Oto Baranek Boży...”

„Baranku Boży...” odpuszczenie grzechów, źródło, pokój. Pierwsze modlitwy po przeistoczeniu (ofiara sakramentalna) „Unde et memore... offerimus...”

Niedziela II Męki Pańskiej — 7 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej

Wielkanoc — 14 kwietnia

PASCHALNE ZWYCIĘSTWO NAD ŚMIERCIA

Wstęp: „Nie lekajcie się, szukacie Jezusa Nazareńskiego, ukrzyżowanego: powstał, nie masz Go tu, oto miejsce gdzie Go złożono” (Ewangelia).

„Uprzątnijcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, jako też praśni jesteście. Albowiem na Paschę naszą został ofiarowany Chrystus” (Lekcja).

- 1) Gdy Chrystus nie zmartwychwstał, próżna jest wiara nasza — centralna tajemnica wiary (I Kor. 15, 12—20),
 - a) przezwyciężenie śmierci fizycznej znakiem zwycięstwa nad grzechem („Gdzież jest o śmierci ościń Twój (I Kor. 15, 54 n),
 - b) zmartwychwstanie jest wyrwaniem nas ze słabości śmiertelnej natury (I Kor. 15, 35—53)
 - c) nowe życie w oparciu o moc Chrystusa.

2) Każda niedziela wspomnieniem zmartwychwstania przez udział we Mszy św. oraz ciągłym udostępnieniem jego owoców.

Zakończenie: Miejsce Mszy św. w mojej niedzieli — to rzutuje na mój stosunek do misterium paschalnego Chrystusa.

Poniedziałek Wielkanocny — 15 kwietnia

MSZA ŚW. JAKO UCZTA PASCHALNA

Wstęp: „Wykładał im co było o Nim we wszystkich Pismach... i wszedł z nimi... wziął chleb, błogosławił, łamał, i podawał im. I otwóżyli się oczy ich i poznali Go” (Ewangelia) — „którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego Zmartwychwstaniu” (lekcja).

1) Tajemnica uczty paschalnej

- a) Kto? — Bóg i człowiek w jednej uczcie

- b) co — Bóg pokarmem w Słowie i Eucharystii
 - c) jak? — w atmosferze miłości, wzajemnego oddania z miłości „Jeśli mnie kto miłuje, umiłuje go Ojciec mój i do niego przyjdziemy...”
2. Spożycie Chleba w uczcie paschalnej winno budzić uczucia, refleksje: „Patrzcie jak oni się miłują”!

Zakończenie: Komunia z tej samej ofiary (KL 55) znaczenie łamania postaci (wspólnota z całym Kościołem).

Niedziela Biała — 21 kwietnia

„BŁOGOSŁAWIENI, KTÓRZY NIE WIDZIELI, A UWIERZYLI”

Wstęp: Zmartwychwstały Pan Jezus i św. Tomasz (Ewangelia)
 „Wszystko co się narodziło z Boga zwycięża świat, a zwycięstwem, które odnosimy nad światem jest wiara nasza. Któż jest, który zwycięża świat, jeżeli nie ten co wierzy, że Jezus jest Synem Bożym” (lekcja).

- 1. Wiara jako podstawa uczestnictwa w zwycięstwie paschalnym
 - a) wiara przekracza możliwości eksperymentowania
 - b) istota wiary: zawierzenie Chrystusowi
 - c) zawierzenie świadkom zmartwychwstania (Apostołowie, Ewangelia).
- 2. Msza św. wymaga wiary, inaczej jest magicznym obrzędem.

Zakończenie: Chodzi nie tylko o Credo, ale o podejście z wiarą do wszystkiego co jest we Mszy św., tak samo o uczynki z wiary.

Niedziela II po Wielkanocy — 28 kwietnia

Temat dowolny — Tydzień Powołań

Niedziela III po Wielkanocy — 5 maja

Temat dowolny.

Niedziela IV po Wielkanocy — 12 maja

EUCHARYSTIA ZNACZY: „DZIĘKI SKŁADAJMY... BOGU”

Wstęp: Wszelki dar dobry i każda wzniosła łaska z wysoka pochodzi, zstępuje od Ojca światłości... bo z własnej woli zrodził nas słowem prawdy” (Lekcja)

- 1. Dziękujemy Ojcu, który obdarza nas, choć nie prosimy
 - a) za stworzenie i wszelkie dary przyrodzone, za Syna, którego posłał z miłości, jako Zbawiciela (Ojciec ma inicjatywę zbawczą — J. 3, 16).
 - b) tak w ST — uczta paschalna to uczta dzięczynna
 - c) podczas takiej uczy Chrystus ustanawia Najśw. Ofiarę, ofiarę dzięczynną
 - d) pobożność pierwszych wieków chrześcijaństwa to pobożność eucharystyczna, dzięczynna (Dziękujemy Ci Ojcze, za święty winny szczep Dawida... za życie i wiedzę, którą mi poznać dałeś przez Jezusa, Syna swego... Tobie chwała na wieki” Didache).
- 2. Druga część Mszy św. to liturgia eucharystyczna, dzięczynna, kanon to „modlitwa eucharystyczna, dzięczynna w którą wplecione są słowa konsekracji — nawet we Mszy św. żałobnej.

Zakończenie: Sens — prefacji łączenia ze śpiewem „Święty”
 Konsekracja: dziękując (Ojcu) łamał i dawał... najpełniejsze dziękczynienie poprzez Ofiarę Chrystusa, nasza „szansa” z Chrystusem współofiarować.

Niedziela V po Wielkanocy — 19 maja

KOMUNIA — ZJEDNOCZENIE PRZEZ CHRYSTUSA Z BOGIEM

Wstęp: „Bądźcie wykonawcami słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukującymi samych siebie” (lekcja) „Ojciec miłuje Was, boście wy mnie umiłowali” (Ewangelia)

1. Podstawa Zjednoczenia z Bogiem — miłość

- a) miłość Ojca do nas: daje nam Chrystusa (I J 4, 7—11, KDK 2),
- b) miłość Chrystusa: uczy nas drogi do Ojca: (J 13, 23)
- c) nasza odpowiedź: miłość przez Chrystusa ku Ojcu: synostwo, braterstwo.

2. Komunia eucharystyczna jest znakiem i urzeczywistnieniem tej miłości: jest pierwszym czynem miłości, której nauczyli nas Chrystus. Msza św. bez Komunii św. uszczupleniem miłości i postawą człowieka patrzącego na próżno w lustro (lekcja).

Zakończenie: Ojciec nasz — to modlitwa ochrzczonych dzieci Ojca i braci między sobą (traditio catechumeno w Wielką Sobotę odnawia chrzest, odpuszcza grzechy) św. Augustyn: „odpuść nam nasze winy”, dlatego nie potrzeba „confiteor”, wprowadza pokój (embolizm), atmosferę miłości, przebaczenia: najlepsze przygotowanie do Komunii św. Przypomina uprawnienie do częstej Komunii św.

Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim — 26 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego — temat wyznaczony Komisją

Niedziela Zesłania Ducha Świętego — 2 czerwca

KOMUNIA — ZJEDNOCZENIEM ZE WSPÓLNOTĄ MOCĄ DUCHA ŚWIĘTEGO

Wstęp: „Przyjdź Duchu święty, napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości” Alleluja.

W lekcji podkreślenie wspólnoty i jedności — dar języków umożliwia porozumienie i zjednoczenie ludzi z różnych stron świata.

1. Zjednoczyła nas miłość Chrystusowa

- a) przez chrzest — pierwsze udzielenia Ducha Świętego wprowadzenie do Ludu Bożego
- b) przez miłość wzajemną (lekcja), wzajemne powiązania i służby — dary Ducha Świętego (Ef. 4)
- c) Przez przebaczenie wzajemnych urazów i krzywd
- d) głównie przez Eucharystię

2. Zesłanie Ducha Świętego doprowadza dzieło Chrystusa do końca:

- a) zapala miłością, każe iść do wspólnoty, daje dary potrzebne wspólnotie (1 Kor. 12)
- b) tworzy wspólnotę wiary i miłości (w Jerozolimie — Dz.)
- c) Msza św. dziełem także Ducha św.: Tu również bierze udział w przemienieniu, On jednoczy nas modlitwą, a przede wszystkim Komunią św.

Zakończenie: Uczta jest potwierdzeniem faktu: uczta eucharystyczna znakiem i urzeczywistnieniem naszego zjednoczenia w wspólnotę, ze wspólnotą. Już jest Komunia (przez chrzest, zgromadzenie, słowo), ale powiększa się przez każdą Komunię sakramentalną (KDK 7). Komunia podczas Mszy św. z tej samej ofiary; różnica w przyjmowaniu Komunii poza Mszą św.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 9 czerwca

PRZEZ CHRYSTUSA, W DUCHU ŚWIĘTYM DO OJCA

Wstęp: „Któż bowiem poznał myśl Pana... Jemu chwała na wieki” (lekcja) „Idąc nauczajcie wszystkiego cokolwiek wam przykazałem” (Ewangelia).

1. Chrystus jest Pośrednikiem

- a) jest Bogiem — wyszedł od Ojca, zmartwychwstał, zesłał Ducha Świętego
 - b) za sprawą Ducha Świętego stał się człowiekiem — rodzi się, cierpi, umiera
 - c) jest Bogiem — Człowiekiem, stoi pośrodku
 - d) działa w Kościele „W Duchu Świętym”.
2. Trójca św. jest obecna we Mszy św. — Chrystus jest w niej Pośrednikiem, Wodzem na drodze do Ojca (razem z nami dziękuje, prosi, przeprasza (w Duchu Świętym)).

Zakończenie: a) przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa...

b) przez Niego, z Nim i w Nim...

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 16 czerwca

Temat dowolny.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 23 czerwca

REFLEKSJA PO KOMUNII

Wstęp: „Uniażajcie się pod mozną ręką Bożą... składając nań wszelką troskę waszą, bo On ma pieczęć o was” (Lekcja) „Zbliźali się do Jezusa... aby Go słuchać (Ewang.)

1. Potrzeba refleksji w życiu religijnym

- a) postawa słuchającego — Bóg mówi do mnie
 - b) postawa pytającego — ja rozmawiam z Bogiem
 - c) postawa rozmówcy — wymiana myśli (nie tylko adoracja)
2. Dziękczynienie po Komunii św. to refleksja oparta na treści liturgii słowa, „wracającej” w antyfonie komunijnej (śpiew, skupienie, milczenie, „Pochylenie się”).

Zakończenie: miejsce psalmów, wersetów biblijnych — komunია w dziękczynieniu.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 30 czerwca

A M E N

Wstęp: „Amen” św. Piotra: „Nauczycielu, całą noc pracując nieceśmy nie złowili, wszakże na słowo Twoje zarzucę sieć” (Ewangelia) „Stworzenie bowiem z upragnieniem wyczekuje objawienia synów Bożych...

i my sami, którzy mamy pierwiastki ducha... wyczekując przybrania za synów Bożych, odkupienia ciała naszego: w Chrystusie, Panu naszym” (Lekcja).

1. Rozpoznawanie woli Bożej w życiu

- a) cel życia
 - b) powołanie
 - c) zadania do spełnienia
2. Potwierdzenie w liturgii woli Bożej wyrażonej w słowach i faktach — „to czyńcie na moją pamiątkę”

Zakończenie: Sens słowa „Amen”.

- a) „Przez Pana naszego... przez wszystkie wieki wieków. Amen”

- b) „Przez Niego, z Nim... wszelką cześć i chwała... Amen”
- c) „Ciało Chrystusa — Amen”
- „Contra spem in spem creditit”
- „nie lękaj się, odtąd już ludzi łowić będziesz” (Ewangelia).

KAZANIA DLA DZIECI

WPROWADZENIE

Dydaktycznym celem tegorocznego programu nauk dla dzieci jest wzbogacenie świadomości młodego katolika i zaangażowanie jego woli po stronie Chrystusa przez ukazanie mu:

- a) bogactwa treści tekstów mszalnych,
 - b) ich powiązania z konkretnym życiem dziecka,
 - c) wywołanie przeżycia religijnego i zaangażowania woli.
1. Zakłada się u młodego słuchacza posiadanie już zasadniczych wiadomości o Mszy św., dostarczonych na lekcjach religii (przygotowanie do I-szej Komunii św. oraz program klasy VI). Stąd w naukach nie omawia się wprost samej akcji liturgicznej (opis gestów, czynności, znaków). Nie kładzie się na to nacisku. Może to częstokroć służyć jako pogląd, obraz, przykład w poszczególnej nauce.
 2. Bardzo duży natomiast nacisk kładzie się na ukazanie we Mszy św., w oparciu o treść i ducha Vaticanum II.
 3. Z natury samego przedmiotu wynika chrystocentryczność nauk.
 4. Mariologiczny akcent uwypukla się w zależności od omawianego problemu, treści tekstu, święta lub okresu liturgicznego.
 5. Całość nauk ukazuje wielkie bogactwo treści, odkrywając przed umysłem dziecka głębię Mszy św.
 6. Treść tekstów mszalnych jest związana z codziennymi problemami życia dziecka. Stąd każdorazowe uczestnictwo w liturgii niedzielnej i świątecznej przynosi zadania religijno-moralne do praktycznej realizacji dziecku na najbliższy tydzień. Jest to punkt wyjścia dla wciągnięcia i głębokiego zaangażowania młodego katolika w życie Kościoła, którego centrum stanowi właśnie Najświętsza Ofiara.
 7. Na kanwie rozważań o Mszy św., dziecko wyrabia sobie nowe spojrzenie na: pracę, modlitwę, cierpienie, odpoczynek, współzycie z drugim człowiekiem. (Społeczna Krucjata Miłości — teologia życia).
 8. Poznanie, przyjęcie treści, zastosowanie praktyczne wniosków z tekstów liturgicznych — przynosi jej przybliżenie, przeżycie Mszy św. u dziecka i ukochanie. Stąd żywe uczestnictwo we Mszy św. dziecka
 9. Całość nauk zbudowana jest na treści poszczególnych tekstów mszalnych i porusza wiele zagadnień religijnych i wychowawczych.
 10. Mając na uwadze psychiczną apercepcję dziecka, nauki opracowano w kolejności tekstów po sobie następujących, a nie według ważności poszczególnych części Mszy św.
 11. Schemat nauk obejmuje:
 - I. Przygotowanie do Najświętszej Ofiary (8 nauk)
 - II. Msza św. — Najświętsza Ofiara Chrystusa (39 nauk)
 - A. Przygotowanie do Ofiary (liturgia Słowa)
 - B. Najświętsza Ofiara (liturgia Eucharystyczna)
 - a) przygotowanie darów ofiarnych
 - b) Przeistoczenie (Kanon)
 - c) Komunia św.

C. Zakończenie Mszy św. (liturgia Rozesłania)
III. Refleksje o Mszy świętej (6 nauk)

O k r e s I.

Przygotowanie do Najświętszej Ofiary

Niedziela I Adwentu — 3 grudnia

NA SPOTKANIE Z CHRYSYTEM

- 1) Jezus przychodzi (Ewangelia)
- 2) „Obłeczmy się w Chrystusa” (Lekcja)
- 3) „Pokaż mi Panie drogi Twoje” (graduał)

Ciągle czekamy na Chrystusa, a On tak blisko nas. Przychodzi do nas we Mszy św. Po to właśnie, byśmy mogli z Nim się spotykać — upodabniać się do Przyjaciela. Naucz, Panie, dobrze przeżywać spotkanie z Tobą — naszą Mszę św. Naucz nas dobrego udziału we Mszy św.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

MATKO DAJ NAM SYNA

- 1) Wybrana na Matkę Chrystusa (lekcja)
- 2) Współodkupicielka i Współofiarniczka Krzyża św. i Mszy św.
- 3) Twoja Pośredniczka (kolekta).

Bóg wybrał Ją na Matkę Syna — Zbawiciela, którego nam rodzi. Pod krzyżem współofiaruje — to samo w każdej Mszy św. (Wspomnienie w Kanonie — „Libera nos...” (Ona pośredniczy między nami i Bogiem — Proś by dawała nam zawsze Syna.

Niedziela II Adwentu — 10 grudnia.

Z UTĘSKNIENIEM CZEKAMY NA CIEBIE

- 1) W oczekiwaniu na Boskiego Przyjaciela
- 2) Przychodzi „dobrze czynić” — złożyć ofiarę (Ewangelia)
- 3) „Pobudź serca nasze” (kolekta).

Tak jak świat czekał na Zbawiciela, czy i Ty czekasz i cieszysz się na Mszę św.? Tęsknisz za nią? Chrystus przychodzi, czynić dobrze, złożyć ofiarę. Czy ty ją też chcesz złożyć? Poproś Pana Jezusa, by dał Ci zrozumienie i umiłowanie Ofiary Najświętszej.

Niedziela III Adwentu — 17 grudnia

TYŚ NASZĄ RADOŚCIĄ

- 1) „Pan blisko jest” (lekcja)
- 2) Chrystus ofiaruje się by: (oracja, ofertorium, sekreta i komunika)
 - a) oddać najwyższą cześć, Bogu Ojcu
 - b) przebłagać za grzechy
 - c) dziękować za łaski i prosić o dalsze
- 3) Czy jesteś wdzięczny Jezusowi za ustanowienie Najświętszej Ofiary?

Msza św. — czy radujemy się tym wielkim — darem? Idziesz z radością na Mszę św.? To przecież taka wielka okazja, by Boga uczcić, przeprosić, błagać i dziękować. Czy Twoja radość przemienia się w prawdziwą wdzięczność za Mszę św. — wielki dar Jezusa?

Niedziela IV Adwentu — 24 grudnia

PRZYGOTOWAŁEM SIĘ NA SPOTKANIE Z TOBĄ

- 1) We Mszy św. mam spotkać Chrystusa.
- 2) „Przygotowuję Ci serce, o Chrystusie” (Ewangelia):
 - a) oczyszcze się z grzechów
 - b) skupię się
 - c) nastawię na modlitwę
- 3) Czekam na Twoje Narodzenie.

Każde spotkanie z kimś bliskim jest czymś miłym. Ty marz spotkać się z Jezusem. Najważniejsze Twoje czyste serce — bo tylko wtedy będzie to przyjacielskie spotkanie. Już jestem gotowy. Czekam na Twoje Narodzenie. We Mszy św. Chrystus się rodzi! Czyste serce — bo tylko wtedy będzie to przyjacielskie spotkanie. Już jestem gotowy. Czekam na Twoje Narodzenie. We Mszy św. Chrystus się rodzi!

Boże Narodzenie — 25 grudnia

PRZYSZEDŁEM ZŁOŻYĆ CI OFIARĘ

- 1) Boże Narodzenie ofiarą Chrystusa (Ewangelia).
- 2) Moje dary ofiarne dla Jezusa
- 3) Zjednoczenie z Jezusem przez Ofiarę (sekreta oraz pokomunię).

Chrystus przychodzi na świat — składa ofiarę. Opuścił niebo, staje przed nami w pokorze i ubóstwie z miłości. Daje nam się cały. We Mszy św. dzieje się to samo — ale i ja tam przychodzę by złożyć swoją ofiarę: moje posłuszeństwo, pokorę ubóstwo, czyste serce, miłość do Jezusa i bliźnich. Zjednoczeni we wspólnej ofierze przez łaskę.

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

MOJE UCZESTNICTWO WE MSZY ŚW. — WYZNANIEM WIARY

- 1) Przelana krew — miarą wiary (lekcja)
- 2) Obecnością na Mszy św. — wyznaję Chrystusa
- 3) Wspomóż łaską, bym zawsze dobrze spełnił swój obowiązek.

Wyznanie wiary wymaga od nas nieraz bohaterstwa. Moje uczestnictwo we Mszy św. jest rzeczą ważną i konieczną. Czy umiem zdobyć się zawsze na to wyznanie wiary? Wspomóż, Panie, moje siły, abym zawsze i dobrze uczestniczył we Mszy św. — Twojej Ofierze.

Niedziela w Oktawie Bożego Narodzenia — 31 grudnia

Temat dowolny.

Nowy Rok — 1 stycznia 1968.

TWOJE PRZYJŚCIE NASZYM SZCZĘŚCIEM

- 1) Chrystus przynosi szczęście ludziom
- 2) Dobrze przeżyta Msza św. — źródłem naszego szczęścia (lekcja).
- 3) Maryja — przewodniczką naszą do nieba.

Przyjście Chrystusa naszym największym szczęściem. On bowiem przynosi nam łaskę i zbawienie. We Mszy św. Chrystus czyni to samo. Nasze uczestnictwo w niej — przeżycie, przyjęcie pouczeń, pomocą do osiągnięcia szczęścia na ziemi i w niebie. Dzisiaj szczególnie Maryja staje przed nami — przynosi

nam Chrystusa. To nasze szczęście, dlatego najlepiej i nam przewodzić będzie na drodze do Niego, do osiągnięcia pełni tego szczęścia.

Okres II

MSZA ŚW. NAJŚWIĘTSZA OFIARA CHRYSTUSA

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

PRZYSTĄPIĘ DO OLTARZA BOŻEGO

- 1) Składam Chrystusowi pokłon z mędrcami (Ewangelia i lekcja)
- 2) Przepraszam Cię za moje winy (ministrantura)
- 3) Przyjm modlitwę moją (ofertorium, sekreta i komunია).

Na Mszę św. przychodzę pokłonić się Chrystusowi. Znak Krzyża św. — powitaniem. W poczuciu swoich win, niegodności przepraszam Boga. Padam na kolana — jak mędrce. Proszę o przyjęcie darów — daru mojej modlitwy.

Uroczystość Najśw. Rodziny — 7 stycznia

WITAJ, JEZU, SYNU MARYI

- 1) Pocałunek ołtarza — pocałunkiem Chrystusa (Aufer a nobis... Oramus te).
- 2) Z pieśnią na ustach rozpoczynamy Najświętszą Ofiarę (introit).
- 3) Słowo Chrystusa niech w nas zamieszka (Ewangelia)

Kapłan całuje ołtarz — miejsce ofiary, tam są relikwie męczenników. Wita Jezusa — głównego Ofiarnika i Ofiarę. Czy możesz z czystym sumieniem złożyć ten przyjacielski pocałunek? Z pieśnią radości przystępujemy do ołtarza, bo będziemy świadkami wielkich rzeczy. Rozpoczyna się liturgia Słowa. Chrystus umiłował ten Dom Boży — miejsce odwiecznej Prawdy — On przede wszystkim sam naucza. Jak w świątyni słuchali Go uczeni! Czy ty też tak przyjmiesz to Boże pouczenie i uszanujesz miejsce święte?

Niedziela II po Objawieniu — 14 stycznia

ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI PANIE

- 1) Pukamy do bram nieba (Ewangelia)
- 2) Kyrie eleison — Chryste eleison.
- 3) Wysłuchaj nas, Jezu!

We Mszy św. Chrystus staje przed nami — nasz Odkupiciel. Z Matką Najświętszą — jak Ona w Kanie Galilejskiej, tak my dzisiaj prosimy o łaski. Tęsknimy za Bogiem i Zbawicielem naszym — podobnie jak całe pokolenia i my czekamy na zjawienie się Chrystusa. Przyjdź, Panie, by nas wspomóc.

We Mszy św. pragniemy sobie wyprosić łaski i dary — jak Maryję wysłuchałeś — Twoją Matkę, tak za Jej wstawiennictwem racz i nas wysłuchać.

Niedziela III po Objawieniu — 21 stycznia

CHWAŁA NA WYSOKOŚCI BOGU!

- 1) Wdzięczni jesteśmy za Twoje dobrodziejstwa.
- 2) Oczyszc nas z grzechów (Ewangelia i sekreta)
- 3) Pozwól zjednoczyć się z Tobą!

Wysłuchałeś prośb naszych — przyszedłeś na ziemię — z aniołami hymn Ci śpiewamy, z wdzięczności, że przychodzisz do nas w każdej Mszy św. Oczyszc nas jednak z grzechów, byśmy czystym sercem powitali Ciebie. Niech Twoja Ofiara — Ofiara Mszy św. nas oczyści. Pragniemy z Tobą się zjednoczyć w Twojej i naszej ofierze.

Niedziela IV po Objawieniu — 28 stycznia

Temat dowolny.

Uroczystość Oczyszczenia NMP — 2 lutego

MÓDLMY SIĘ

- 1) Przyszliśmy do Twojej świątyni — stajemy przy Twoim ołtarzu (Ewangelia)
- 2) Modlitwa mszalna —
 - a) jej szczególny charakter (w zależności od formularza)
 - b) „głos czystego serca”.
- 3) przez ręce Maryi.

Cała Msza św. jest modlitwą — oracja jednak ma ten szczególny charakter — akcent. Przychodzimy do Kościoła do ołtarza, tak jak Maryja z Dzieciątkiem na ręku do świątyni — my przychodzimy ze swoimi radościami i smutkami. Ona wtedy również (radość matki i miecz boleści) (Symeon). Wznosimy swoje myśli do Boga — związane z dniem, uroczystością, okolicznościami, potrzebami. Ważne, by ta modlitwa płynęła z naszego czystego serca. Najpewniejsza — przez ręce Maryi.

Niedziela V po Objawieniu — 4 lutego

Temat dowolny.

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 11 lutego

BÓG PRZEMÓWIL

- 1) Bóg mówi do ludzi przez wybranych
- 2) Pouczenie Boże we Mszy św.
- 3) Boku niech będą dzięki (lekcja — „abym snadź innych nauczając, sam nie był odrzuconym”).

Bóg objawił swoje tajemnice — prawdy człowiekowi. Wybierał sobie zawsze godnych — ci dopiero przekazywali innym. Objawiona nauka zawarta została w Piśmie. We Mszy św. Bóg nas właśnie chce pouczyć — chce, byśmy lepiej poznali prawdę, zrozumieli Ofiarę, zdobyli wskazówki na dalsze życie. Człowieka godnego wybiera Kościół, by tę Bożą prawdę głosił. Dzięki złoż Bogu za to pouczenie, za dar Słowa — wykorzystaj go i dla siebie i drugih.

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 18 lutego

DOBRA NOWINA

- 1) Chrystus nauczający (Ewangelia)
- 2) Jezusowe Słowo — Chwała Tobie Panie.
- 3) Jak przyjąłeś „ziarno prawdy” (Ewangelia)?

Chrystus przede wszystkim nauczał. Boskie Słowo — odkrywał to, co zamknięte było przed ludzkim rozumem. Ewangelia we Mszy św. — część dla Jezusowego Słowa — dlatego wsłuchujemy. Jesteśmy wdzięczni za pouczenie. Jak Ty przyjmujesz słowa Jezusa we Mszy św. Czy czerpiesz z nich wskazania na najbliższy czas — na życie całe?

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 25 lutego

WIERZĘ W BOGA!

- 1) Podstawą życia naszego — wiara (lekcja)
- 2) Mszałne wyznanie wiary:
 - a) wierzę w coś nam objawił —
 - b) wierzę w tajemnicę Najśw. Ofiary.
- 3) „Wiara twoja uzdrowiła Cię” (Ewangelia)

Cale życie swoje buduj na wierze — ona jest prawdziwym fundamentem wszystkiego. Sprawiedliwy z wiary żyje. We Mszy św. składamy publicznie nasze wyznanie — uznajemy Słowo Boże za prawdę jedyną i dlatego my wierzący mamy prawo wziąć udział w Najświętszej Ofierze, uczestniczyć możemy w tajemnicy Ofiary (katechumeni musieli wtedy już wyjść). Czy składasz swoje wyznanie wiary z przekonaniem? Prawdziwa, mocna i żywa wiara nas uzdrawia — wtedy dopiero jesteśmy w stanie dostrzec Bożą Prawdę.

Niedziela I Wielkiego Postu — 3 marca

Temat dowolny (Walka z alkoholizmem)

Niedziela II Wielkiego Postu — 10 marca

MODLITWA WIERNYCH

- 1) Kościół święty — to Lud Boży!
- 2) Najlepiej w zjednoczeniu z Chrystusem (Ewangelia)
- 3) Módlmy się w wspólnych intencjach (introit, kolekta, gradał, ofertorium, sekreta, komunია, pokomunia).

Wszyscy razem stanowimy Kościół św. — szczególnie na Mszy św. jesteśmy tą jednością, bo razem stajemy przed Chrystusem. Mamy jak najściślej zjednoczyć się właśnie z Jezusem — to dzieje się we Mszy św. — będziemy z tego zjednoczenia szczęśliwi, jak Apostołowie — świadkowie przemienienia. Dlatego we Mszy św. módlmy się w naszych wspólnych intencjach, potrzebach.

Niedziela III Wielkiego Postu — 17 marca.

„PRZYJM, ŚWIĘTY OJCZE”...

- 1) Przygotowanie darów ofiarnych.
- 2) Nieskalana Hostia (patena z hostią):
 - a) Chleb — dzieło pracy i wysiłku wspólnego,
 - b) Zgniecione ziarno — symbol ofiary.
- 3) Czy skruszyłeś w sobie pychę — grzech, by móc wziąć udział w Najświętszej Ofierze

Nawiązanie do dawnych ceremonii — procesji ofiarnej. My też idziemy, by złożyć ofiarę naszych serc. Chleb będzie Ciałem Jezusa — chleb, który jest dziełem pracy ludzkich rąk. W nim jest wysiłek człowieka, wspólny znak ofiary. Jeżeli mamy dobrze przeżyć Mszę św. umiemy skruszyć w sobie pychę i grzech. Nieskalana Ofiara Jezusa i moje czyste serce

Niedziela IV Wielkiego Postu — 24 marca.

Temat dowolny.

Niedziela Męki Pańskiej — 31 marca

„PRZEZ TAJEMNICE WODY I WINA”

- 1) Sam siebie ofiarował (lekcja)

- 2) Bóg-Człowiek (zmieszanie wody z winem)
- 3) Przez Mszę św. mam się uświęcić.

Chrystus przyszedł na ziemię i sam ofiarował się za nas. Akt dobrowolny z miłości. Ofiarę składa Bóg — Człowiek. Składa Ją Syn Boży. Przez Ofiarę Mszy św. nasze człowieczeństwo ma się połączyć z Bóstwem. Mam się uświęcić.

Niedziela Palmowa — 7 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej.

Wielkanoc — 14 kwietnia

„OFIARUJĘ CI KIELICH ZBAWIENIA”

- 1) Chrystus ofiarowany został (lekcja — Alleluja).
- 2) Czystość wina
 - a) symbol niewinności i czystej miłości,
 - b) ferment — odpaść musi to, co złe.
- 3) Bądźcie nowym zaczynem (lekcja).

Chrystus jest Ofiarą — Tajemnica Paschy. Czyste wino pielegnowane, zbierane — tysiące wyciśniętych gron. To ta jedność czystych, niewinnych serc. Jeśli cel ofiary ma być spełniony, my, uczestnicy tej Mszy św., musimy stać się nowym zaczynem, dobrym fermentem dla świata.

Poniedziałek Wielkanocny — 15 kwietnia

PRZYJMIJ, BOŻE, NASZĄ OFIARĘ

- 1) Msza św. również moją ofiarą (lekcja)
- 2) Czy jestem gotowy do ofiary? (lavabo)
- 3) Dlaczego ją składamy? (Przyjm, Trójco; Ewangelia).

Msza św. jest moją ofiarą, bo przecież ja mam się też współofiarować. Czy jestem naprawdę gotowy? Czy oczyściłem Ofiarę Jezusa? Tę ofiarę składamy na pamiątkę Męki i Zmartwychwstania — na cześć Maryi i Świętych!

Niedziela Przewodnia — 21 kwietnia

MÓDLMY SIĘ BRACIA!

- 1) Zjednoczeni wspólną ofiarą (Orať fratres).
- 2) Fundament jedności — wiara nasza (Lekcja i Ewangelia)
- 3) Mocna wiara — doskonała ofiara!

Razem stajemy przy ołtarzu: kapłan z ludem — przewodzi nam Ofiarnik i Ofiara — Chrystus. Kto chce zdobyć tę prawdziwą jedność, musi budować na mocnej, silnej i żywej wierze. Taka wiara umożliwi dopiero spełnienie doskonałej ofiary. Do tego zaś my uczestnicy, musimy zdać.

Niedziela II po Wielkanocy — 28 kwietnia

Temat dowolny — Tydzień Powołań.

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja.

TOBIE NALEŻY DZIĘKI CZYNIĆ

- 1) Niebo i ziemia wielbi Stwórcę (prefacja i sanctus).
- 2) Najwspanialszy dar Stwórcy — Maryja (Ewangelia, Lekcja oraz prefacja z dnia).
- 3) Dzięk Ci za Matkę naszą (nawiązanie do uroczystości)
Rozpoczyna się za chwilę najważniejsza część — wszystko

przygotowane, a teraz ofiara Jezusa. Jeszcze raz uroczyste i wspólnie wielbimy Boga-Stwórcę. Dzisiaj zaś szczególnie dziękujemy Mu za Maryję — naszą Matkę. Ona dała nam Jezusa i teraz we Mszy św. On też przez Nią przychodzi. Wierny ma specjalny powód do wdzięczności — Maryja Królową Polski!

Niedziela III po Wielkanocy — 5 maja

Temat dowolny

Niedziela IV po Wielkanocy — 12 maja

MODLMY SIĘ ZA KOŚCIOŁ TWÓJ

- 1) Kościół potrzebuje naszej modlitwy (lekcja)
- 2) Duch Pocieszyciel i Uświęciciel wspomaga Kościół (Ewang.)
- 3) Czy modlisz się za Kościół, którego jesteś członkiem? (Modlitwa wiernych).

Kościół ustanowił Chrystus ale my go tworzymy. Chrystus zapewnił nam pomoc, ale kazał modlić się Apostołom o Ducha Pocieszyciela. Duch Święty zstępuje i rozacza swoją opiekę, czuwa, by dzieło Syna zostało nieskazitelne. Ty jesteś członkiem tego Kościoła przez Chrzest św. przez Bierzmowanie. Czy modlisz się za niego — za papieża, biskupów, kapłanów i wiernych?

Niedziela V po Wielkanocy — 19 maja

CHRYSTUS POŚRÓD NAS

- 1) Wieczernik — Kalwaria — Oltarz
- 2) Cud przeistoczenia
 - a) „Oto Ciało moje”
 - b) „Oto Krew moja”.
- 3) Miłość Chrystusa — a Twoja miłość Boga i bliźnich (lekcja)

W wieczorniku dzieją się rzeczy ważne dla Kościoła. Uczta miłości — stąd wychodzi Chrystus na Kalwarię. Oltarz. Msza św. to tajemnicze powtórzenie! Tajemnica przeistoczenia. Tylko okiem wiary dostrzeżemy Ciało i Krew Chrystusa pod postaciami chleba i wina. Chrystus okazał nam miłość bezgraniczną. kiedy ofiarował się za nas na krzyżu. Dziś ofiaruje się pod postaciami chleba i wina. Kiedy we Mszy św. przeżywamy podniesienie, czy pamiętamy, żeby ofiarować Bogu Ojcu Ciało i Krew Pana Jezusa, czy pamiętamy, by ofiarować także siebie i swoje dobre uczynki? Czy umiemy wtedy zdobyć się na prawdziwą miłość Boga i bliźniego? Nie w słowach, ale w uczynkach. To jest najpiękniejsza Twoja odpowiedź na miłość Jezusa!

Wniebowstąpienie Pańskie — 23 maja

WSTAWCIE SIĘ ZA NAMI!

- 1) Idę do Ojca (lekcja)
- 2) Tajemnica Świętych Obcowania (Modlitwa wiernych i kanon).
- 3) Przez Maryję do Jezusa!

Chrystus wstępuje do nieba. Łączy niebo z ziemią. My przez łaskę tę łączność utrzymujemy, w Imię miłości — zjednoczeni wiarą pomagamy sobie wzajemnie. Niebo — ziemia; ziemia — czyścić; niebo — czyścić.

Szczególnie Maryja — nasza Matka wstawia się za nami, przez nią prosimy, a otrzymujemy. Ona Pośredniczką łask!

Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim — 26 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego.
Temat wyznaczy Komisja.

Niedziela Zesłania Ducha Świętego — 2 czerwca

DZIEKI CI ZA TWOJĄ OFIARĘ

- 1) Niedoskonałe ofiary ludzi w ciągu wieków (kanon)
- 2) Najdoskonalsza Ofiara Chrystusa (kanon)
- 3) Owoce Najświętszej Ofiary — zjednoczenie z Chrystusem (kolekta oraz Modlitwa wiernych).

Człowiek w ciągu wieków starał się złożyć godną Bogu ofiarę — wszystkie jednak jego wysiłki — nie dały rezultatu pełnego — to były zawsze niedoskonałe ofiary. Msza św. najdoskonalszą Ofiarą Chrystusa. Tajemnicza bezkrwawa ofiara najmiłsza Bogu. My w niej bierzemy udział — oby jak najlepszy, jak najpełniejszy — wtedy dopiero będziemy czerpali z obfitości jej darów, z których najważniejszy: zjednoczenie z Chrystusem!

Poniedziałek Zesłania Ducha Świętego — 3 czerwca.

OKAŻ MIŁOSIERDZIE CIERPIĄCYM

- 1) Dusze w czyśćcu potrzebują pomocy (kanon)
- 2) Ofiara Chrystusa najlepszą pomocą (Ewangelia i lekcja)
- 3) Mój współudział (kanon).

Z chwilą, gdy po Sądzie szczegółowym dusza znalazła się w czyśćcu, liczyć może tylko na pomoc nieba i ziemi, Chrystusa i Świętych oraz nas — ludzi. Ofiara na Kalwarii i Jej sądowe powtórzenie — Najświętsza Ofiara Mszy św. — to najwspanialsze źródło życia wiecznego. Czy ty, uczestnicząc we Mszy św., pamiętasz o zmarłych, o Twoich najbliższych, o tych, za których nikt się już nie modli?

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 9 czerwca.

WSPOMÓŻ NAS GRZESZNYCH

- 1) Wszyscy czekamy na wsparcie (kanon).
- 2) W drodze do nieba wspomaga skutecznie Bóg (Ewangelia)
- 3) Daj nam radować się ze świętymi (Modlitwa wiernych)
(Bóg Ojciec świat stworzył,
Syn Boży go odkupił —
Duch Święty uświęca!)

Wszyscy, którzy na ziemi żyjemy — pracujemy, walczymy — dlatego ciągle potrzebna nam jest pomoc. W tej drodze do nieba skuteczniej pomaga nam Bóg. Należy dobrze łaskę Bożą wykorzystać, bo przecież pragniemy po dobrym życiu radować się ze świętymi w niebie. O to modlimy się w czasie Mszy św!

Uroczystość Bożego Ciała — 13 czerwca

TAJEMNICA ZJEDNOCZONEJ MIŁOŚCI

- 1) „Przez Niego — i z Nim — i w Nim” (kanon)
- 2) „Kto pożywa Ciało moje i pije Krew moją, we mnie mieszka a ja w nim” (Ewangelia i lekcja)!
- 3) Mój wysiłek ku zjednoczeniu z Bogiem (kolekta i pokornia).

Wszystko, co dzieje się w świecie, w naszym życiu, dzieje się głównie przez Chrystusa. Chrystus jest naszym Pośrednikiem

— przez Niego łączymy się w czci do Ojca, w Nim stwórzenni jesteśmy na podobieństwo Boże, z Nim też złączeni przez Chrystusa! Ciało i Krew Chrystusa — opokarm niebieski — to najdoskonalsze na ziemi zjednoczenie z Jezusem. Co ja czynię, by z Bogiem się zjednoczyć? Moja praca, moja modlitwa, życie łaski — a przede wszystkim mój dobry udział we Mszy św.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 16 czerwca

(Temat dowolny)

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 23 czerwca.

UPOMNIENI I NAUCZENI

- 1) Przygotowujemy się do Komunii św.
- 2) Rozkazami zbawiennymi upomnieni —
 - a) dwie potęgi zabiegają o duszę człowieka — szatan i Jezus
 - b) Dobry Pasterz stara się o nas (Ewangelia)
 - 3) Boska ustawa pouczeni (Ewangelia)

Umiera stary człowiek — rodzi się nowy. Chrystus zwycięża grzech i śmierć. Chrystus — Zwycięzca jest już między nami — ofiara już się dokonała. Teraz my mamy przyjąć Jezusa, ale pamiętajmy, że walka o nasze dusze trwa (lekcja). Decyduje tu nasza wola. Jest tylko jedno wyjście właściwe — Isć do Jezusa. W trudnościach, w cierpieniu idźmy do Niego — Jego prośmy. Właśnie w Komunii św. Chrystus nas odnajduje i skieruje ku Bogu.

Uroczystość św. Piotra i Pawła — 29 czerwca.

OJCZE NASZ

- 1) W trudnościach życia oczekujemy pomocy (lekcja)
- 2) „Ojciec, który jest w niebie” (Ewangelia).
- 3) Prośmy Ojca Niebieskiego!

Człowiek natrafia w życiu na liczne trudności. Nie potrafimy wszystkiego razem sami rozwiązać — wtedy z pokorą zwracamy się do tych, którzy mogą nam pomóc! Ojciec Niebieski skutecznie nam pomoże, bo o „cokolwiek prosić będziecie Ojca w imię moje, da wam”! We Mszy św. szczególnie prosimy Boga o wszystko, co nam potrzebne, szczególnie o to, co dla nas konieczne na drodze do zbawienia.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 30 czerwca

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

- 1) Chcemy przynależeć do Twojego Kościoła, Chryste (Introit, lekcja).
- 2) Kościół — Łowca Dusz (Ewangelia)
- 3) Módlmy się o Królestwo Boże na ziemi (oracja).

Przynależność do Kościoła jest ostoją naszej ufności. Kościół z ustanowienia Jezusa jest łowcą dusz — On nas przygarnia — czeka tylko na naszą odpowiedź. Módlmy się o Królestwo Boże na ziemi.

Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego — 7 lipca

ODPUŚC NAM NASZE WINY — JAK I MY ODPUSZCZAMY

- 1) Ofiara Mszy św. — ofiarą miłości (Ojciec nasz)
- 2) Jeśli chcesz korzystać z darów — miej miłość (Ewangelia, lekcja),

3) **Przebacz — i proś o przebaczenie!**

Msza św. ofiarą miłości: „nie ma większej nad tę, by dać życie swoje za przyjaciół swoich”. Na krzyżu Chrystus przebacza. W pełni można uczestniczyć we Mszy św. tylko wtedy, gdy ma się czyste sumienie. Dary nasze przyjmie Bóg tylko wtedy, gdy czysta będzie nasza intencja i nasze ręce (Abel i Kain). Dlatego zanim idę na Mszę św., zanim przyjmę Jezusa do serca, przebaczam i proszę o przebaczenie!

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha św. — 14 lipca

DAJ NAM CHLEBA!

- 1) pragniemy pokarmu (Ewangelia).
- 2) Chleb żywota.
- 3) Proś o chleb Niebieski (Lekcja — zakończenie, kolekta, i komunika).

Spracowany, strudzony człowiek pragnie pokarmu — musi przecież podtrzymać siły. Chrystusowi żal umęczonych ludzi. Chce ich nakarmić. My jednak potrzebujemy też duchowego Chleba — Komuni św. Prośmy o Niego! — Jednak kto chce tym Chlebem się posilać, musi „umrzeć grzechowi” — wtedy żyć będzie Chrystusem!

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha św. — 21 lipca

WYBAW OD ZŁA WSZELKIEGO

- 1) Zło w życiu naszym (lekcja)
- 2) Stańcie się sługami Bożymi (lekcja i Ewangelia),
- 3) Prośmy o szczególne wstawiennictwo (embolizm).

Człowiek skłony jest do zła — wpada w grzech! Świat, który nas otacza, jest pełen niebezpieczeństw, niesie nieszczęścia, straszenia i troski. My mamy stać się sługami Jezusa — mamy zdobyć życie wieczne! Trzeba nad tym pracować, a szczególnie prosić o wstawiennictwo Maryję i Świętych. Ona wiele potrafi!

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha św. — 28 lipca

UDZIEL NAM POKOJU

- 1) Niepokój świata (Embolizm — lekcja, Ewangelia),
- 2) Ciało i Krew Chrystusa źródłem pokoju (Embolizm).
- 3) Jesteśmy Synami Bożymi (lekcja).

Świat pełen niepokoju rodzi grzech, który jest śmiercią. Wszelka nieuczciwość prowadzi do zakłamania. Ciało i Krew Jezusa rodzi: ój, przynosi bowiem łaskę. Po łamaniu chleba Go poznali, wtedy wrócił pokój, wiara i równowaga. Chrystus rozdaje się wszystkim, by uspokoić nasze wzburzone życie. Przez to staniemy się Synami Bożymi! Wtedy bowiem duch będzie panował nad ciałem — łaska nad grzechem!

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha św. — 4 sierpnia

Temat dowolny

Niedziela X po Zesłaniu Ducha św. — 11 sierpnia

BARANKU BOŻY

- 1) Liczymy na miłosierdzie Boże (Instrojt, ofertorium, komunio),
- 2) Za chwilę spotkanie z Jezusem (Ewangelia).
- 3) Boże, bądź miłościw mnie grzesznemu (Ewangelia).

Słabi jesteście i grzeszni. Tyle razy upadamy mimo przyrzeczeń — ufamy jednak ciągle w Boże miłosierdzie! Przychodzimy do Kościoła — jesteśmy uczestnikami Ofiary — stajemy tak blisko Ołtarza — a jakie są nasze sumienia? Panie, przebac, oczyść serce moje! Żałuję za przewinienia, za grzechy; nie odrzucaj mnie — przyjdź!

Uroczystość Wniebowzięcia NMP — 15 sierpnia

ZJEDNOCZENI W POKOJU

- 1) „Pokój mój daję wam” (pokomunia, Domine, qui dixisti),
- 2) „Abyście byli jedno”.
- 3) Królowo Pokoju — módl się za nami (lekcja i Ewangelia).

Chrystus daje nam swój pokój przez to, że z Nim będziemy w jedności. Tego świat dać nie może, bo on nie buduje na miłości! Przez Chrystusa jednoczymy się najpełniej z naszymi najbliższymi, jak w ogóle ze wszystkimi ludźmi. Aż do połączenia z Braćmi Odiąconymi. Tę serdeczną prośbę złożmy na ręce Maryi!

Niedziela XI po Zesłaniu Ducha św. — 18 sierpnia

NIE DOPUŚĆ MI ODŁĄCZYĆ SIĘ OD CIEBIE

- 1) Wybawiłeś mnie przez Twą Mękę (lekcja).
- 2) „Z łaski Bożej jestem, czym jestem” (Lekcja)
- 3) Daj siły, bym wytrwał w jedności z Tobą (introit, kolekta, pokomunia).

Ofiara krzyżowa — Msza św. — to dzieło dla mojego zbawienia, tajemnica Odkupienia. Nie moja więc zasługa — łaska Chrystusa to sprawa, że jestem dzieckiem Bożym. Wszystko zawdzięczam Jezusowi. Nastaje na mnie pokusa, grzech — słaby jestem, ale Ty mi Panie, dodaj sił, abym z Tobą trwał w jedności!

Niedziela XII po Zesłaniu Ducha Świętego — 25 sierpnia

CHCĘ CIĘ GODNIE PRZYJĄĆ

- 1) „Błogosławione oczy, które widzą, co wy widzicie” (ewang.),
- 2) Co czynić, by osiągnąć życie wieczne? (Ew. — „Perceptio”).
- 3) Czy przygotowałeś mieszkanie serca Twego dla Jezusa?

Co za wielka łaska, że Chrystus do nas zawita! Już tu na ziemi we Mszy św. spotykamy się z Jezusem — On przyjdzie do naszego serca. To nie może wyjść mi na potępienie, bo to przecież Cielb Żywota, który ośmielam się przyjąć!

Dlatego muszę być odpowiednio przygotowany — czyste serce, wola zdana na wolę Bożą, wierność przykazaniom — szczególnie ważna miłość Boga i bliźnich!

Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha św. — 1 września

Temat dowolny.

Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 8 września

STRZEŻ MNIE NA ŻYWOT WIECZNY

- 1) Ciało Chrystusa (Ewangelia)
- 2) „Panie, nie jestem godzien” (Domine nos sum dignus)
- 3) Daj mi życie wieczne („Custodiat animam meam, pokomunia).

Mamy szukać zawsze Królestwa Niebieskiego. Chrystus da mi to Królestwo przez zjednoczenie się z Nim w Komunii św. Jestem grzesznym człowiekiem, niegodnym tak wielkiej nagrody — zda-

je sobie z tego sprawę, ale Ty mi, Jezu przebaczysz! Ty mnie od złego ustrzeżesz, dasz życie wieczne, łaskę oglądania Ciebie!

Niedziela XV po Zesłaniu Ducha św. — 15 września

UŚWIEĆ MNIE, PANIE

- 1) Potrzebna pomoc do świętości (Kolekta) Quid retribuam Domine).
- 2) Chrystus daje nam życie (Ewangelia)
- 3) Bądźmy świętymi (Lekcja).

Przez Komunię św. chcę się uświęcać. To jedyna droga pewna. Sam nie dałbym rady. Chrystus wskrzesza mnie do nowego życia — tak jak młodzieńca z Naim — daje mi jednak o wiele wspanialsze życie łaski. Będziemy świętymi, jeśli zachowamy Boże przykazania i będziemy żyli łaską!

Niedziela XVI po zesłaniu Ducha św. — 22 września

PODZIĘKUJ CHRYSTUSOWI ZA WSZYSTKIE ŁASKI

- 1) Nędzni i ubodzy wołamy do ciebie (Introit)
- 2) Chrystus obdarzył nas serdecznie (Lekcja — Ewaneglia)
- 3) Okażmy Mu wdzięczność (Ewangelia).

Słabi, pełni wad grzesznicy stajemy przed Bogiem. Świadomi swojej nędzy wołamy do Niego. Pan nas wysłuchał — obdarzył obficie w tej Mszy św. — przez Komunię św. w nas zamieszkał. Jak wdzięczni musimy być za to. Podziękujmy Chrystusowi za te dobra wieczne, za łaski Najświętszej Ofiary

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha św. — 29 września

NIECH NAS BŁOGOSŁAWI WSZECHMOGĄCY BÓG

- 1) Skończyła się Ofiara Mszy św.
- 2) Ofiara zjednoczyła nas i umocniła (Lekcja).
- 3) Wspomóż nas błogosławieństwem na drogę (Ewangelia).

Przeżyliśmy spotkanie z Jezusem. Byliśmy świadkami oraz uczestnikami ofiary. Ona nas zjednoczyła — przez Komunię zjednoczyliśmy się z Jezusem. Czekaj nas dalsza droga życia — trudna i pełna niebezpieczeństw, pobłogosław nam i daj ostatnią wskazówkę.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha św. — 6 października

IDŹCIE, MSZA SKOŃCZONA

- 1) Dopełniła się Ofiara (Offertorium).
- 2) Otrzymaliśmy dary (Ewangelia — dar uzdrowienia, Lekcja).
- 3) Zanieśmy drugim!

Ku większej czci Bożej sprawowana była ta Najświętsza Ofiara. Jak wspaniałymi darami zostaliśmy ubogaceni. Udzielił nam Bóg łaski swojej. Wspomógł szczerze. Byliśmy uczestnikami Ofiary miłości — z miłości ku bliźnim zanieśmy im choć cząstkę tych darów, które sami wzięliśmy.

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha św. — 13 października

Temat dowolny.

KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE SERCE JEZUSA A ŻYCIE LUDZKIE

Grudzień	— Serce Jezusa wskazuje nam cel życia.
Styczeń	— Potrójny dar: miłość, modlitwa, cierpienie.
Luty	— Matczyne Serce Maryi.
Marzec	— Głęboka rana grzechu.
Kwiecień	— Miłość i Krew.
Maj	— Dar Serca Jezusowego „Oto Matka Twoja”.
Czerwiec	— Tajemnica Krwi i Wody.
Lipiec	— Wakacje z Sercem Jezusa.
Sierpień	— Przyjaźń w Sercu Jezusa.
Wrzesień	— Idźcie jesteście posłani.
Październik	— Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy pracujecie
Listopad	— Tajemnica życia i śmierci.

NAUKI STANOWE DLA RODZICÓW RODZINA WEDŁUG MYŚLI BOŻEJ

Grudzień	— Teologia sakramentu małżeństwa
Styczeń	— Zdrowe małżeństwo podstawą dobrej rodziny
Luty	— Rodzina społecznością zbawienia
Marzec	— Odpowiedzialne rodzicielstwo
Kwiecień	— Kształtowanie wzajemnej osobowości małżonków
Maj	— Atmosfera miłości w małżeństwie i rodzinie
Czerwiec	— Religijna funkcja rodziny
Lipiec	— Wychowanie osobowości dziecka przez rodzinę
Sierpień	— Trudności wychowawcze w rodzinie
Wrzesień	— Wychowanie do miłości i małżeństwa
Październik	— Dobro i szczęście rodziny wymaga ascezy
Listopad	— Małżeństwo — rodzice pośród dorosłych dzieci

NAUKI STANOWE DLA MŁODZIEŻY CHCEMY URZECZYWISTNIAĆ IDEE SOBOROWE

Grudzień	— W poszukiwaniu pełni życia
Styczeń	— Kim jestem jako człowiek
Luty	— Kim jestem jako chrześcijanin
Marzec	— Czy znam Jezusa Chrystusa
Kwiecień	— Chrystus żyje wśród nas
Maj	— Wierzyć w Chrystusa znaczy pójść za Nim
Czerwiec	— Moje spotkanie z Chrystusem we Mszy św.
Lipiec	— Moje spotkanie z Chrystusem w sakramencie pokuty
Sierpień	— Moje świadectwo wiary w życiu rodzinnym
Wrzesień	— Chrystus w moim koleżeństwie i przyjaźniach
Październik	— Chrześcijanin także w wolnym czasie
Listopad	— My wszyscy jesteśmy Kościołem

KAZANIA DLA DOROSŁYCH

MSZA ŚW. SZKOŁA, ŻYCIA Z JEZUSEM I MARYJĄ

Okres I

OGÓLNE WPROWADZENIE W OFIARĘ MSZY ŚW. I NIEKTÓRE ZAGADNIENIA LITURGII

Niedziela I Adwentu — 3 grudnia

MSZA ŚW. SZKOŁA, ŻYCIA Z JEZUSEM I MARYJĄ

Cel: Pouczenie: (Kazanie programowe roku) Msza św. uczy nas żyć, Msza zadaniem do wykonania

Przeżycie: rzeczywiste spotkanie z Chrystusem

Zadanie: brać Chrystusa podczas Mszy św. i wносить Go w życie słowem i czynem.

Wstęp: „Będą znaki... (Ewang.). Zapowiedzą widzialne przyjście Pana, wywołają wstrząsające wrażenie. Dziś w świątyni patrzmy na inne znaki. Oznaczają rzeczywistą obecność Chrystusa, choć nie widzialną. Słaba wiara przyczyną, że nie wywołują wrażenia.

1) Chrystus jest wśród nas niewidzialnie obecny w znakach (KL 7)

a) Patrz na księgę Ewangelii — Chrystus jest tu w swoim słowie,

b) na hostię i kielich — Chrystus będzie tu skramentalnie,

c) na braci i siostry — Chrystus w zgromadzeniu świętym,

d) na kapłana — Chrystus jest w nim przez święcenia.

Każda nasza Msza św. wstrząsającym spotkaniem z Chrystusem.

2) Także Maryja, choć w inny sposób, towarzyszy nam z nieba, zawsze po macierzyńsku czynna z woli Syna tam, gdzie On zbawczo działa na swe mistyczne członki. Każda Msza św. błogosławnym spotkaniem z Matką Kościoła.

3) „Ite, missa est” — za każdym razem tak samo żegna nas liturgia.

a) Wezwanie, które nie kończy, ale zaczyna — liturgię życia. Św. służba Boża zaczęta przy ołtarzu ma się rozwijać w każdej chwili życia chrześcijanina do następnej mszy. Całe życie liturgią (KL 2). Każdy moment niewidzialną nicią powiązany z Kalwarią i ołtarzem.

b) Msza, to nie godzina do „odstania”, ale godzina wezwania: Przychodzimy do Chrystusa po zadanie i po siły do jego spełnienia. Msza św. uczy żyć z Jezusem i Maryją przez cały tydzień.

c) Treść zadania: napełniony Chrystusem przez słowo, Eucharystię św., wspólnotę i kontakt z kapłanem, mam iść z Nim i wносить Go wszędzie jako Zbawienie. Ite, missa est — Chrystus i cały Lud Boży posyłają mnie w liturgię dnia powszedniego.

Zakończenie: „Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa” (lekcja), wprowadzajcie Go w życie, a „Pan użyczy błogosławieństwa i ziemia wyda swój plon” (ant. na komunię) w twoich myślach, słowach i czynach. Wezwanie do spowiedzi adwentowej, która gotuje drogę Panu i przyobleka w Chrystusa. Pomocą nieustanną Wspomożycielka Wiernych, która pierwsze wniosła w świat Zbawiciela i odtąd jest zawsze obecna tam, gdzie ludzie przyjmują i podają Jezusa.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP. — 8 grudnia

MIŁOŚNIK MSZY ŚW.

Cel: Pouczenie: ścisły związek idei oddania się Maryi z Mszą św.

Przeżycie: porywający wzór O. Maksymiliana

Zadanie: odrodzić się w oddaniu i związać je ze Mszą św.

Wstęp: Imię Niepokalanej związane nierozdzielnie z imieniem O. Kolbe. Stan sprawy beatyfikacji. Początki Niepokalanowa, zezwolenie i pierwsza Msza św.

- 1) Wewnętrzną treść Mszy św. jest współofiарowanie się Bogu i przyjęcie oddającego się nam Boga.
- 2) O. Kolbe, jako apostoł oddania się Maryi na służbę dla Królestwa Chrystusowego, praktycznie i skutecznie wprowadza w istotę Najśw. Ofiary.
- 3) Osobiste oddanie się Maryi w duchu O. Maksymiliana — przedłużeniem Mszy św. w liturgii życia. Rzeczywiste oddanie to nie sentymentalizm i egzaltacja, ale oparte na wierze życie Mszą św. przy pomocy Niepokalanej. („Błogosławieni, którzy strzegą dróg moich” (lekcja).

Zakończenie: Porywając wzór. Beatyfikacja nowym wezwaniem i drogowskazem. Oddając się jak on, całkowicie, na własność i narzędzie Niepokalanej i służąc Jej wiernie, znajdziemy w oddaniu drogę do autentycznej i „nowoczesnej” świętości. Ponawiać akt oddania, odradzać życie na drodze oddania i łączyć je z Najśw. Ofiarą.

Niedziela II Adwentu — 10 grudnia

CO TO JEST MSZA ŚW!

Cel: Pouczenie: Msza św. uobecnieniem Ofiary Chrystusa, która jest moim zbawieniem

Przeżycie: misterium tremendum, misterium fascinosum.

Zadanie: korzystać z każdej okazji, by uczestniczyć we Mszy św.

Wstęp: „Uradowałem się, bo mi powiedziano: Pójdziemy do domu Pańskiego” (Alleluja). Czy uradowałem się rzeczywiście? Może przyszedłem z niechęcią. A przecież przychodzę po moje zbawienie. „Pan przyjdzie i zbawi nas” (ant. na wejście).

- 1) Msza św. to ofiara — akt różny od innych aktów religii (Ś 6—10)
- 2) Ofiara najlepsza — bo składa ją sam Syn Boży Wcielony, stąd jej wyższość nad wszystkimi innymi aktami Czi Bożej. Msza św. najważniejszym zadaniem Kościoła i moim (Ś 10—14).
- 3) Uobecnienie zbawczej ofiarnej śmierci Chrystusa dla każdego pokolenia Ludu Bozego (Pn 92—95):
 - a) Każdy ołtarz połączony niewidzialną nicią z Kalwarią. Przez czas i przestrzeń przychodzi do mnie zbawcza Męka Jezusa zawarta w mszalnym obrzędzie. Rzeczywistość ta sama, sposób inny. Rozprzestrzenienie krzyża. (Daleka analogia (ilustracji) i ilustrująca: Koncert, który odbył się raz w określonym miejscu i czasie, nagrano na płytę. Mogę go obecnie odtworzyć i uobecnąć, ten sam co do istoty, w każdym czasie i miejscu, choć w inny sposób przy pomocy aparatu. Jak na płycie utrwalał się koncert dla uobecnienia go ludziom, podobnie w świętym obrzędzie utrwala-

na została przez Chrystusa Ofiara Krzyża i Ofiarowana Kościołowi dla „odtworzenia”. (KL 47).

- b) Akt wiary: dziś rzeczywiste uobecnienie dla mnie ofiary Chrystusa.
- c) Między lękiem fascynacją: misterium tremendum Męki budzi lęk, misterium fascinans miłości Zbawiciela przyciąga ku ołtarzom.

Zakończenie: „Tyś jest, który masz przyjść, czy też innego czekamy”? (Ewang.). Nie potrzebujemy pytać. Tu jest Chrystus, przyszedł do mnie i dla mojego zbawienia (Credo). Moje egzystencjonalne powiązanie z Mszą św. Mea res agitur. Kto nie przychodzi, ponosi stratę, może zginie.

Niedziela III Adwentu — 17 grudnia

NAJWAŻNIEJSZE ZADANIE UCZESTNIKÓW

Cel: Pouczenie: na czym polega istota udziału

Przeżycie: przejęcie się wielkością chwili: mogę ofiarować Bogu najwyższy dar.

Zadanie: nigdy nie zapomnieć o akcie świadomego współofiarowania.

Wstęp: Kolekta. Prośmy teraz Chrystusa, by nas nawiedził swym światłem i pozwolił zrozumieć, na czym polega istota uczestnictwa w Najśw. Ofierze.

- 1) Nie są istotą uczestnictwa modlitwy, śpiewy, recytacje, gesty, postawa ciała, mszałik w rękę. Wszystko to jest potrzebne i użyteczne, ale nie na tym polega najważniejsze zadanie, bez którego spełnienia uczestnictwo jest tylko uboczne.
- 2) Msza św. jest ofiarą Chrystusa, dlatego pierwszym i najważniejszym aktem naszego uczestnictwa jest współofiarowanie (z kapłanem i przez niego) Ciała i Krwi Chrystusa Bogu (KL 48).
- 3) Drugim z kolei najważniejszym aktem jest współofiarowanie z Chrystusem siebie samych (KL 48; modl. nad darami).
- 4) Uczestnictwo Maryi w krwawej ofierze Syna wzorem udziału we Mszy św. (S 18—26).
- 5) Praktyczne zastosowanie zalecane przez niektórych liturgistów — podsunąć wiernym po przemienieniu lub nauczyć ich modlitwy wyrażającej współofiarowanie, np.: „Ojcze Niebieski, w łączności z Matką Boską Bolesną pod krzyżem stojącą, dla uwielbienia Twego Boskiego Majestatu, dla podziękowania Ci za wszystkie łaski i dobrodziejstwa, dla wynagrodzenia Twojej sprawiedliwości za wszystkie grzechy nasze, dla wyproszenia sobie nowych łask i darów, a duszom w czyśćcu ulgi w cierpieniach, ofiarujemy Tobie Najświętsze Ciało i Najdroższą Krew, Syna Twego, a Pana naszego Jezusa Chrystusa, a z nim razem i nasze Ciało i naszą krew, czyli siebie samych i całe nasze życie Amen”.

Podać krótki komentarz modlitwy (Pn 123—125).

Zakończenie: Kto współofiarowuje, bierze właściwy udział. Kto nie współofiarowuje, choćby był bardzo aktywny, chodzi po periferiach. Tylko w relacji do współofiarowania inne formy uczestnictwa otrzymują pełny sens i przynoszą pełny owoc. Nigdy nie zapomnieć o akcie świadomego współofiarowania.

Niedziela IV Adwentu — 24 grudnia

STÓŁ SŁOWA BOŻEGO I STÓŁ EUCHARYSTII INTEGRALNYMI CZĘŚCIAMI NAJSWIĘTSZEJ OFIARY

Cel: Pouczenie: należy uczestniczyć w całej Mszy św. i przyjąć Komunię św.

Przeżycie: przyjęcie słowa i Eucharystii moim osobistym zyskiem, nieprzyjęcie — stratą.

Zadanie: dopilnować, by nikt z rodziny się nie spóźniał; przyjmować Eucharystię w każdej Mszy św.

Wstęp: (Uwaga: formularz z Wigilii Bożego Narodz.) „nie było dla nich miejsca w gospodzie” (Łk 2, 7) — zdanie, które wzrusza i oburza. Czy dziś jest inaczej? Czy u mnie jest miejsce dla Chrystusa i Maryi? Jezus przychodzi w liturgii słowa, a nie chcę Go przyjmując, spóźniam się, nie słucham. Przychodzi w Komunii św., a jestem obojętny i zamykam przed Nim drzwi.

- 1) Zarys budowy mszalnego obrzędu: Liturgia słowa, Eucharystii, początek liturgii życia. Chrystus zastawia dwa stoły i zaprasza na ucztę, na podwójną Komunię: słowa i Ciała. Czy nie jestem tym, który się wymawia? Mówi KL: „Dwie części ...” (56).
- 2) Stół słowa Bożego należy do Mszy św. (Pn 40—41):
 - a) Liturgia słowa i Eucharystii stanowią całość, pierwsza nie jest mało ważna.
 - b) Istnieje między nimi ścisły związek wewnętrzny: słowo przygotowuje czyn, przyjęcie Chrystusa w słowie gotuje drogę przyjęcia Go w Komunii św.
 - c) Liturgia słowa wyraźniej ujawnia tajemnicę dnia, aktualny rys misterium Chrystusa w roku liturgicznym.
 - d) Nie my świadczymy Bogu przysługę, że chcemy; słuchać, ale on świadczy miłosierdzie, że chce do nas mówić.
 - e) Wobec tego nie należy się spóźniać, ani lekceważyć początku Mszy św. Uczestniczyć świadomie, przyjmując słowo czynnie.
- 3) Stół Eucharystii należy do Mszy św.
 - a) „Bierzcie i jedzcie” — powiedział Pan Jezus (Pn 153—55)
 - b) Jak było dawniej — w dziejach Kościoła (Pn 155—58).
 - c) Jak być powinno (Pn 158—61): przyjmować Komunię św. podczas Mszy św., która jest najlepszym przygotowaniem (S 29—32).
 - d) Komunia św. moim dobrem — więc jej nie pominię.

Zakończenie: „Nie bój się przyjąć Maryi” (Ewang.) Kogo niepokoi jej kult, niech kornie posłucha słów powiedzianych do Józefa. Maryja przyniosła Jezusa do Betlejem. Przynosi do każdej duszy. Kto ją przyjmuje, przyjmuje Syna. Otwórzmy serca na przyjęcie Matki i Dziecięcia. „Bramy, podnieście swe szczyty i rozstąpcie się prastare podwoje, aby mógł wkroczyć Król chwały” (ant. na ofertorium).

Boże Narodzenie — 25 grudnia

UOBECNIENIE BOŻEGO NARODZENIA

Cel: Pouczenie: liturgia uobecnia Boże Narodzenie

Przeżycie: radość z udziału w misterium nocy betlejemskiej

Zadanie: mieć żywą świadomość potęgi liturgii uobecniającej zbawcze zdarzenie życia Chrystusa.

Wstęp — Wieczór wigilijny — wieczór wspomnień. Czasem pragniemy, by wrócił czas i by można było uobecnąć i przeżyć na nowo minione zdarzenie.

To jednak niemożliwe

- 1) Wspomnienie i przedstawienie Bożego Narodzenia:
 - a) obrzędy rodzinne: wigilia, choinka, żłóbek,
 - b) w kościele: pożegnanie Adwentu, pasterka o północy, kolędy.
- 2) Odtworzenie i uobecnienie w liturgii mszalnej. Zdumiewający fakt: to, co niemożliwe dla sił ludzkich, dokonuje się mocą Bożą. W znakach liturgicznych zostają uobecnione tajemnice zdarzenia życia Chrystusa. Przez czas i przestrzeń przenosi się tajemnica Bożego Narodzenia. Msza św. środkiem, dzięki któremu bierzemy dziś rzeczywisty udział w tym, co dokonało się w Betlejem. Jak pasterze przychodzimy do Wcielenego Boga, który tu jest obecny. Nie tylko pamiątka, ale rzeczywistość, choć w inny sposób, pod innymi postaciami. Powinniśmy przeżyć głęboki wstrząs.
- 3) Szczególne momenty uobecnienia Bożego Narodzenia: słowo Ewangeli (także przez nie Słowo Wcielone zstępuje do naszych serc), konsekracja (analogia: ołtarz — żłóbek), Komunia św.

Zakończenie: Bóg mnie miłuje. Dla mnie i dla mojego zbawienia dał Mszę św. — znak z uobecniania dla mnie tajemnic Chrystusowych. To prawda kluczem zrozumienia liturgii. Radość z rzeczywistego uczestnictwa w Bożym Narodzeniu i jego owocach. Otworzę duszę na przyjęcie Dziecięcia w słowie i Komunii św.

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

OLTARZ — MIEJSCE OFIARY

Cel: Pouczenie: znaczenie ołtarza

Przeżycie: ołtarz symbolem Chrystusa

Zadanie: przynosić ofiary na ołtarzu serca.

Wstęp: Krew św. Szczepana i innych męczenników (lekcja, Ewangelia) miesza się z Krwią Chrystusa. Ołtarzowe relikwie męczenników i ich pochodzenie

- 1) Przedchrystusowe ołtarze ofiarne (Abla, Noego, Abrahama, Melchizedecha, świątyni jerozolimskiej).
- 2) Ołtarze Chrystusa: stół Wieczernika, drzewo Krzyża, rzeczywistym ołtarzem Chrystusa Jego św. Człowieczeństwo.
- 3) Nasze ołtarze parafialne jako symbol Chrystusa:
 - a) starożytną symbolikę podkreślając modlitwy przy konsekracji ołtarza.
 - b) namaszczenie krzyżem św. — Chrystus Pomazaniec.
 - c) pięć krzyżyków — wyobrażenie pięciu ran Chrystusa
 - d) pocałunek ołtarza — pocałunkiem Chrystusa, okadzenie — oddaniem Mu Boskiej czci, krzyż na ołtarzu — przypomnieniem związku Eucharystii z Kalwarią.
- 4) Funkcja ołtarza w świątyni symbolizuje funkcję Chrystusa Pośrednika: za pośrednictwem ołtarza Bóg przychodzi do człowieka, a człowiek do Boga; miejsce spotkać Boga z człowiekiem także poza ofiarą: modlitwy przy ołtarzu, niektóre sakramenty i sakramentalia.

Zakończenie: Ołtarz twarzą do ludzi. Świadome duchowe włączenie się w pocalunek i okadzenie ołtarza. Troska o piękno (kwiaty). Ołtarz w kościele symbolizuje także wewnętrzny ołtarz, jakim jest serce chrześcijanina. Na własnym ołtarzu serca mam składać Bogu przez cały tydzień swoje ofiary: akty miłości Boga, czyny miłości bliźniego, wierne pełnienie obowiązków, modlitwy, umartwienia... i na nim przynieść Je na Mszę św. Najpiękniejszym ołtarzem Serce Matki Bożej stojącej pod krzyżem.

Niedziela w Oktawie Bożego Narodzenia — 31 grudnia

TEMAT DOWOLNY

Nowy Rok — 1 stycznia 1968 m

TAJEMNICA ROKU CHRYSZTUSOWEGO

Cel: Pouczenie: głęboki sens roku liturgicznego

Przeżycie: wdzięczność za możliwość włączenia się przez rok liturgiczny w zbawcze życie Chrystusa

Zadanie: Współuświęcenie z Chrystusem każdej chwili czasu przez pełnienie woli Bożej.

Wstęp: Głęboka tajemnica przepływającego czasu.

Nowy rok kalendarzowy, świecki. A jakie znaczenie ma rok liturgiczny?

- 1) Rok liturgiczny w znakach świąt i obrzędów uobecnienia w Kościele przez wieki życie Chrystusa:
 - a) zarys budowy roku liturgicznego,
 - b) fascynujące uobecnienie Jezusowego życia, dlatego nazwa Roku Chrystusowego.
- 2) Kościół i jego liturgia żywym sakramentem przedłużającym czynną, zbawczą i uświęcającą obecność Jezusa z nami (Pn 7—8). Przyjście Syna Bożego z Boskiej wiekuistości w nasz czas uświęca wszystkie sekundy istnienia świata. Rok liturgiczny sakralizuje Chrystusem każdy moment roku kalendarzowego.
- 3) W każdej Mszy św. rzeczywiście przychodzi Pan Jezus:
 - a) ten sam, z całym swoim życiem;
 - b) ale nie „taki sam”, bo ze względu na naszą niezdolność przyjęcia od razu całego bogactwa Jego zbawienia, przyjmujemy je po części, rozkładając w czasie tajemnice Jego życia i czerpiąc z nich po kolei w roku liturgicznym,
 - c) przede wszystkim w Ewangelii i Eucharystii, które są głównymi środkami uobecniania Jego życia w naszym czasie.
- 4) Macierzyńska funkcja Maryi nieustannie podającej ludzkości otrzymane od Ojca Przedwiecznego Słowo Wcielone. Jej „fiat” wzorem zgody na przyjęcie Pana.
Maryja pomaga należycie wykorzystywać czas — pełnić w każdej chwili to, czego pragnie Chrystus, przyjmując każdą Jego wolę.

Zakończenie: Wdzięczność na niepojęty dar roku liturgicznego uobecniającego zbawienie wszystkich pokoleń — (graduall). Współdziałając z łaską Chrystusa mam współuświęcać z Nim z pomocą Maryi każdą chwilę nowego roku przez wierne pełnienie woli Bożej.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

ZNAKI I SYMBOLE W LITURGII

Cel: Pouczenie: znaczenie symbolu w liturgii

Przeżycie: za znakiem kryje się tajemnica

Zadanie: uczyć się języka symboli liturgicznych.

Wstęp: Świat znaków i symboli: gwiazda znakiem miejsca narodzenia Mesjasza, głęboka symbolika złota, kadzidła i mirry.

- 1) Liturgia światem znaków i symboli, ukrywających i objawiających rzeczywistość niewidzialną, często nadprzyrodzoną.
- 2) Źródła symbolu liturgicznego
- 3) Rola symbolu w liturgii
- 4) Niektóre symbole liturgiczne: ogień i światło, kadzidło, rysunek ryby, znak IHS itp.

Zakończenie: Nauczyć się czytać alfabet znaków i symboli, wtedy martwe przedmioty zaczną mi głosić wspaniały hymn o Bogu i Jego dziełach. Doznam wzbogacenia, jak człowiek, który nauczył się czytać i czerpie z tej umiejętności skarby prawdy.

Uroczystość Świętej Rodziny — 7 stycznia

Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie.

Niedziela II po Objawieniu — 14 stycznia

OFIARA CHRYSTUSA SZKOŁĄ MIŁOŚCI MIĘDZY MĘŻCZYZNĄ I KOBIETĄ

Cel: Pouczenie: idea „tych dwojga”; co to jest prawdziwa miłość.

Przeżycie: tylko Chrystus nauczy mnie kochać

Zadanie: rachunek sumienia i zasadnicze zmiany w tej dziedzinie.

Wstęp: „Tych Dwoje” — Jezus i Maryja, uświęca miłość „tych dwojga” z Kany. Wzajemna miłość Jezusa i Maryi i wspólna ich miłość ku ludziom najwyższym modelem pięknej miłości mężczyzny i kobiety.

- 1) Msza św. uobecnieniem miłości Jezusa i Maryi działających w Kościele (KDK rozdz. VIII). Ich łączność w Ewangelii, w Kościele (cykl świąt maryjnych, działanie Obojga przez łaskę na ludzi).
- 2) Odwieczny plan Boga (W. cz. II):
 - a) „Tych dwoje”, — Adam i Ewa: oboje otrzymali zdolność kochania, ziemię na władanie, oboje mieli wejść do nieba, oboje zgrzeszyli i dziś „tych dwoje” nie umie z sobą żyć, „tych dwoje” grzeszy, trzeba ich nauczyć z sobą współżyć.
 - b) Bóg Miłosierny zsyła „Tych Dwoje” — Nowego Adama i Nową Ewę; otrzymują we władanie ziemię — pokazują co to znaczy kochać, współdziałają w odkupieniu. Oboje wchodzi do nieba i teraz wspólnie czynią dobro i uczą nas miłości, uczą mężczyzn i kobiety, jak mają na siebie wzajemnie patrzeć i z sobą współżyć.
- 3) Jezus i Maryja przez Mszę św. uczą mężczyzn i kobiety miłości:
 - a) **Kochać, to obdarzać.** Msza miłością obdarzająca. Kto w miłości szuka siebie, jest samolubem, człowiekiem niedorozwiniętym. „Miłość wasza niech będzie bez obłudy” (lekcja). Miłość Maryi i Jezusa nieustannym obdarzaniem.

- b) **Kochać po małżeńsku** może chrześcijanin tylko w związku sakramentalnym. Sakrament małżeństwa odstępianiem części wyłącznych i suwerennych praw Boga do człowieka. „Małżeńskie” wzajemne oddanie się chrześcijan poza sakramentem — świętokradztwem. To nie miłość, bo nie obdarza, a krzywdzi. „Znienawidźcie zło...” (lekcja). Walka z opinią: — jeśli oboje się godzimy nikt nie ma krzywdy. Jest krzywdą: ich obojga, Kościoła, Boga.
- c) **Kochać, to głęboko szanować ciało drugiego.** Cześć Jezusa dla ciała Maryi: Dziewictwo, Wniebowzięcie. Kto ciało drugiego wciąga w grzech, profanuje świątynię Bożą. Afirmacja i podkreślenie błogosławionej roli czynnika cielesnego w małżeństwie ale zdecydowana negacja nadużycia ciała. „W okazywaniu czci jedni drugim uprzedzając” (lekcja).
- d) **Kochać, to umieć się poświęcać.** Najpiękniejsza na świecie miłość Jezusa i Maryi oddana na ofiarę za życie duchowego potomstwa — członków Mistycznego Ciała. Za ich życie Maryja pod krzyżem ofiaruje Nowego Adama na zbawczą śmierć, a Jezus Nową Ewę na męczeństwo serca. W Najśw. Ofierze miłość Jezusa i Maryi uobecnia się, zbliża i udziela nam. Msza św. dla mężczyzny i kobiety źródłem ofiarnej mocy w ich rodzicielskiej poświęcającej się miłości.

Zakończenie: „I była tam Matka Jezusowa. Zaproszono też... Jezusa (Ewang.). Oddanie rodziny „Tym Dwojgu”, Jezusowi i Matce Pięknej Miłości, środkiem rozwoju głębokiej, bogatej, uszczęśliwiającej miłości małżeńskiej. Staranne przebadanie swej postawy w tej dziedzinie i wprowadzenie niezbędnych zmian.

Niedziela III po Objawieniu — 21 stycznia

Tydzień Ekumeniczny: temat wyznaczy Komisja

Niedziela IV po Objawieniu — 28 stycznia

Temat dowolny.

Uroczystość Oczyszczenia NMP — 2 lutego

MARYJA W ROKU CHRYSZTUSOWYM

Cel: Pouczenie: znaczenie cyklu świąt maryjnych

Przeżycie: przynosząca pokój i bezpieczeństwo obecność Maryi

Zadanie: żyć świadomie „z Maryją”

Wstęp: Maryja obecna w tajemnicy Chrystusa jest obecna w tajemnicy Kościoła i naszego życia. Alma Socia Christi towarzyszy Synowi nieustannie swoją podporządkowaną Mu pomocniczą funkcją w zbawieniu Ludu Bożego. Odbiciem tej obecności krąg świąt maryjnych w roku liturgicznym KL 103.

- 1) Liturgia przez cykl świąt maryjnych wyraźniej objawia stałą obecność Bogarodzicy w roku Chrystusowym. Za Jej przyczyną tajemnice Chrystusa stają się naszym zbawieniem (pokońmnia). Niektóre uroczystości Chrystusowe zmieniły się na maryjne.
- 2) Różne kategorie świąt Bogarodzicy: jedne obrazują przebieg Jej życia, inne uwypuklają przymioty, przedstawiają wielkość, ukazują Jej stosunek do ludzi, upamiętniają Jej związek ze zdarzeniami historycznymi (zilustrować przykładami).

- 3) Istota liturgicznego kultu Maryi: **udział** Kościoła w czci oddawanej Maryi **przez Jezusa**. Przez Jezusa do Maryi: On daje Kościołowi i każdemu swemu członkowi Maryję za Matkę, On sam jest głównym inspiratorem Jej kultu.
- 4) Cel kultu Maryi: przez cześć, miłość, wzywianie i naśladowanie Maryi uczyć miłości Boga i bliźniego.

Zakończenie: Dziś Maryja we Mszy św. przedstawia nas i ofiaruje razem z Jezusem Bogu. Prośmy o udział w Jej czystości przez głębokie oczyszczenie serca (kolekta), byśmy mogli zostać przedstawieni i współofiarowani. Jezus na roku liturgicznym uczy żyć z Maryją tych, którzy Jej się oddali, żyć z Nią stale i świadomie. Z Maryją idę w najbliższy tydzień kochać Chrystusa i Jego braci.

Niedziela V po Objawieniu — 4 lutego

Temat dowolny.

Okres II

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA — JAKO WYMIANA DARU MIŁOŚCI

1. LITURGIA MIŁOŚCI BLIŹNIEGO

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 11 lutego

DAR WALKI Z SAMOLUBSTWEM

Cel: Pouczenie: znaczenie ofertorium, zło samolubstwa

Przeżycie: zawstydzenie się własnego egoizmu

Zadania: zdecydowana walka z egoizmem i dobre uczynki jako mszalny dar ołtarza.

Wstęp: Wielki Post, okres pokuty, przemiany, szczególnej walki nad usuwaniem zła i nabywaniem dobra. Lekcja wprowadza w atmosferę walki, Ewangelia w atmosferę pracy, z nadzieją i pewnością nagrody.

W obrzędzie mszalnym okresowi intensywnej pracy odpowiada ofertorium. Dla synchronizowania kazań z okresem liturgicznym omawiamy najpierw liturgię Eucharystii, potem liturgię słowa.

- 1) Liturgia miłości bliźniego właściwą nazwą dla ofertorium w duchu odnowy liturgicznej. Nie „ofiarowanie”, ale realizacja miłości bliźniego i wzajemnej odpowiedzialności wiernych. Niezbędny warunek uczestnictwa w Najśw. Ofierze. Dawne agapy, modlitwa wiernych, procesja z darami. Jak rozumieć dzisiejsze modlitwy podczas ofertorium (PN 141—49).
- 2) Przynoszę na ołtarz dar walki z samolubstwem. Spustoszenie dusz przez samolubstwo. Egoizm jako niedorozwój kulturalny i moralny. Odrodzenie społecznej miłości Ludu Bożego musi się zaczynać od zdecydowanej walki z przejawami egoizmu:
 - a) z pychą (często spotykana pycha dorobkiewiczów materialnych i intelektualnych nieznosnym uprzykrzeniem życia),
 - b) z zazdrością (nagminna zazdrość źródłem fałszywego smutku, zawiści, podstępnej lub jawnej działalności na szkodę, nawet zbrodni, zniweczeniem najwyższego błogosławieństwa życia społecznego, jakim jest miłość),
 - c) z nieopanowaniem uczuć (gniewy, złości, awantury).

- 3) Niepokalana — wzór człowieka całkowicie wolnego od egoizmu naszą nieustanną pomocą w walce z samolubstwem.

Zakończenie: Winnicą (Ewang.) moja dusza. Może od dawna próżnuje. Zaczne pracę nad sobą, wstydzę się swego egoizmu. Bez łaski i sakramentów nie ma mowy o wyzwoleniu się z samolubstwa. „Wybaw mnie w swoim miłosierdziu, Panie, niech się nie wstydzę” (ant. na komunie). Przynoszę na ołtarz pierwszy dar dla bliźniego: mezną walkę z przejawami egoizmu. Spełnię dobry czyn — odwiedzę chorego, pomogę rodzinie borykającej się z trudnościami materialnymi — jako znak zewnętrzny zdecydowanej woli poprawy.

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 18 lutego

STAŁE ŻYCIE W ŁASCE UŚWIECAJĄCEJ WARUNKIEM PRAWDZIWEJ MIŁOŚCI

Cel: Pouczenie: wielkość łaski uświęcającej, jej niezbędność dla umiejętności kochania

Przeżycie: Bóg jest Miłością,

Zadanie: Żyć zawsze w łasce uświęcającej, czyni miłości.

Wstęp: Najwyższym darem Bożym, większym od łaski czynienia cudów, od objawień i widzeń (lekcja) jest łaska uświęcająca. Słowo zwyczajne, a rzeczywistość zdumiewająca. Wielki Post przygotowaniem do odrodzenia chrześcijańskiego. Przygotować glebę pod ziarno łaski (Ewang.)

Szczęśliwy człowiek, który żyje zawsze w stanie łaski uśw.

- a) Łaska uświęcająca to zamieszkanie Boga w człowieku („Do niego przyjdziemy i mieszkanie u niego założymy”),
 - b) to działanie Boga przemieniającego,
 - c) to przybranie za synów Bożych z prawami dzieci,
 - d) to życie Boże w nas — największy, zdumiewający dar Boga.
- 2) Stan łaski uświęcającej warunkiem prawdziwej miłości bliźniego:
- a) nie wystarczy walczyć z egoizmem, trzeba nauczyć się kochać,
 - b) bez Boga nie umie dobrze kochać; Tylko On udziela prawdziwej miłości (W, cz. I),
 - c) łaska uświęcająca daje uczestnictwo w miłości samego Boga, stąd kto chce prawdziwie kochać, winien żyć w niej (H II, 88-91).
- 3) Matka Łaski Bożej — Matką Pięknej Miłości. Pełnia łaski czyni z Maryi człowieka o najpiękniejszym sercu.

Zakończenie: Oddać się Matce Bożej, żyć zawsze w łasce uświęcającej. Tylko na tej podstawie można rozwijać miłość — najpiękniejszą wartość ludzką. Wezwanie do spowiedzi wielkopostnej. Każdy dzień bez łaski niepowetowaną stratą. Zlikwidować awanturę w domu, wnosić wszędzie uśmiech. Łaska musi przejawiać się pokojem i radością.

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 25 lutego

DAR CZYNU MIŁOŚCI

Cel: Pouczenie: na Mszę św. trzeba przyjść z darem dla bliźniego

Przeżycie: skrajne potrzeby bliźnich

Zadanie: na każdą Mszę przynieść choćby jeden nadobowiązkowy czyn miłości.

Wstęp: Przywracając wzrok Jezus wzruszająco okazuje miłość. Serce musi zostać uzewnętrznione czynem. Liturgia wymianą do-ru miłości. Trzeba przynieść dar dobrego uczynku.

- 1) Dawna procesja z darami i projekty jej wznowienia (Pn 144-47, 151-53).
- 2) Powszechny głód serca i uczynków miłości. Obok nas żyją ludzie w skrajnej potrzebie naszej miłości serca i miłości czy-nu.
- 3) Zbadajmy swą miłość bliźniego w świetle dzisiejszej lekcji:
 - a) szczerza: nie zazdrości, nie działa obłudnie, nie cieszy się z niesprawiedliwości,
 - b) bezinteresowna, nie łaknie czci, nie szuka swego, nie pa-mięta urazy, współweseli się z dobra bliźniego,
 - c) cierpliwa.
- 4) Oddać się bliźniemu (w miłości wewnętrznej i zewnętrznej) i przyjąć bliźniego (z jego miłymi i niemiłymi cechami) (W. Cz. III)
- 5) Maryja wzorem i pomocą naszej czynnej miłości, swą macie-rzyńską miłością współdziała w rodzeniu i wychowywaniu wiernych (KDK 63).

Zakończenie: Nie mogą przychodzić do kościoła z pustymi rękami. Na każdą Mszę św. przygotowuję przynajmniej jeden czyn miło-ści bliźniego: łaknących nakarmić, nagich przyodziać, pomóc w załatwieniu sprawy w urzędzie, wziąć w obronę pokrzywdzo-nego itp.

Niedziela I Wielkiego Postu — 3 marca

Akceja trzeźwości: temat wyznaczony Komisja

Niedziela II Wielkiego Postu — 10 marca

DAR MODLITWY ZA BRACI

Cel: Pouczenie: należy się modlić za bliźnich

Przeżycie: potężny środek pomocy bliźniemu

Zadanie: modlitwa w konkretnej potrzebie u kogoś ze znajo-myh.

Wstęp: Ant. na Komunię. „Modlić się w Chrystusie” — ze świa-domością, że stanowimy z wszystkimi wiernymi jedno w Nim i jesteśmy żywym organizmem Mistycznego Ciała.

- 1) Wielka wartość i potrzeba modlitwy za bliźnich, potężny śro-dek pomocy. Najwyższe wzory: Chrystus (Modlitwa, Arcy-kapłańska J 17), Maryja (w Wieczniku Dz. 1,14; w niebie KDK 62).
- 2) Msza św. najdoskonalszą modlitwą (Pn 46-47).
- 3) Modlitwa wiernych w odnowionej liturgii (KL 53) wyrazem miłości bliźniego.
- 4) Modlitwy Kanonu wzorem modlitwy za braci (S 110-113):
 - a) za Kościół, Papieża, biskupa,
 - b) za żywych,
 - c) za zmarłych.

Zakończenie: Msza św. szkołą modlitwy. Pomodłę się o nawróce-nie znanego mi grzesznika, za tych, którzy, którzy dziś będą umierać (Kolekta).

Niedziela III Wielkiego Postu — 17 marca

Temat dowolny

2. LITURGIA OFIARY EUCHARYSTYCZNEJ

„TO CZYNIE NA MOJĄ PAMIĄTKĘ” — UOBECNIENIE
OSTATNIEJ WIECZERZY.
TATNIEJ WIECIERZY.

Cel: Pouczenie: cud konsekracji uobecnieniem Ostatniej Wie-
czerzy

Przeżycia: związek słów konsekracyjnych z moim życiem

Zadanie: akty miłości ku Chrystusowi

Wstęp: Cud rozmnażania chleba

Wstęp: Cud rozmnażania chleba (Ewang.) zapowiedzią i znakiem
cudu Chleba Eucharystycznego.

- 1) Wieczerza Pańska prawdziwą ofiarą Chrystusa (Journet: 69-70)
- 2) Konsekracja — kulminacyjny punkt Najśw. Ofiary — uobec-
nieniem Ostatniej Wieczerzy; kąpien w konsekracji czyni
i mówi to samo, co Pan Jezus (S 88-92).
- 3) Znaczenie słów konsekracyjnych dla chleba i wina (S 93-94).
- 4) Znaczenie słów konsekracyjnych dla nas dzisiaj (S 98-104).

Zakończenie: Maryja przygotowywała Ostatnią Wieczerzę dla
Chrysusa. Dziś przygotowuje nas na udział w wieczerzy Mszy
św. Tajemnica Ostatniej Wieczerzy najwyższą miłością Jezusa
ku Ojcu i ludziom. Nasza odpowiedź: wielka wzajemna miłość
ku Chrystusowi, która ujawnia się w cci dla świętych tajemnic
(pokomunia), świadomym udziale i przyjmowaniu Komunii św.,
ale także w częstym powtarzaniu w ciągu dnia: Kocham Cię,
Chryste.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 24 marca

UOBECNIENIE KRWAWY OFIARY NAJWYŻSZEGO KAPŁA-
NA I POŚREDNIKA

Cel: Pouczenie: obrzęd liturgiczny podobny do Ostatniej Wiecze-
rzy zawiera krwawą ofiarę Chrystusa

Przeżycie: podczas Mszy św. stoją w obecności Krzyża właści-
wy udział w Kanonie; nauczyć się mówić: Amen.

Wstęp: Pierwsza niedziela Męki Pańskiej bliższym wprowadze-
niem w Triduum Sacrum.

- 1) Związek mszalnego obrzędu Ostatniej Wieczerzy z krwawą
ofiarą Chrystusa:
 - a) Najwyższy Kapłan, Pośrednik Nowego Przymierza, składa
krwawą ubawczą ofiarę na Krzyżu (lekcja). „Stał się po-
słuszny aż do śmierci, a śmierci na krzyżu” (Flp 2,8) „Nauki
jego strzegą” (Ewang.)
 - b) Liturgia pod postacią Ostatniej Wieczerzy zawiera i uwie-
lokrotnia obecność krwawej ofiary Jezusa (ant. na komunię:
Journet, 73),
- 2) Drogocenny klejnot przemienienia ujęty w bogatą oogatą
obrzędu — wielkiej Modlitwy Eucharystycznej, zwanej Ka-
nonem:
 - a) Ogólna budowa Kanonu z zaakcentowaniem prologu (pre-
facja i epilogu) wielka doksologia eucharystyczna — Per
Ipsum).
 - b) Obrazowe przedstawienie Kanonu jako góry (S 82-88),
- 3) Udział wiernych w Kanonie w duchu uczestnictwa Maryi pod
Krzyżem:

- a) zaangażowanie się całą myślą i sercem,
- b) przede wszystkim akt współofiарowania — wyjaśnienie trzech modlitw ofiaryjnych po Przemienieniu,
- c) skupienie całej wiary i miłości w świadomym głośnym „Amen” na zakończenie Kanonu.

Zakończenie: „Stał się posłuszny” Moje „Amen” na każdą wolę Bożą. Nauczyć się mówić „Amen”.

Niedziela Męki Pańskiej — 31 marca

Niedziela II Męki Pańskiej — 7 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej

Wielki Czwartek — 11 kwietnia

KONCELEBRACJA — OBJAWIENIEM KOŚCIOŁA

Cel: Pouczenie: szczególne uobecnienie tajemnicy Kościoła w koncelebrze.

Przeżycie: wspólnota i jedność z bliźnimi.

Zadanie: wyrzeczenie się przesadnego indywidualizmu, afirmacja wspólnotowości Kościoła przez miłość wspólnoty z bliźnimi i utrzymanie ducha jedności.

Wstęp: „W jedno nas tu zgromadziła Chrystusowa miłość” (VIII ant. przy obrzędzie umywania nóg). Znamienne objawienie wspólnotowości i jedności Kościoła.

1) Na czym polega koncelebracja

2) Koncelebracja wyraźniej objawia Kościół jako **wspólnotę** Chrystusa, kapłanów, wiernych, wspólnotę parafialną. Nie tracąc wartości osobowych każdy zostaje włączony w św. Lud Boży, który wspólnie się modli, wspólnie ofiaruje, wspólnie zbawia i razem dąży do wspólnoty zbawionych z Bogiem Trójjedynym między sobą w Nim. Przeżycie tej wspólnoty dziś, teraz.

3) Koncelebracja wyraźniej objawia Kościół jako **jedność**, jedność ochrzczonych, członków jednego Ciała w Chrystusie. Wieloraka jedność: ofiary, kapłaństwa, myśli (wzorowanej przez wszystkich na jednej Ewangelii Chrystusa (działania) kształtowanego na wspólnym działaniu przy ołtarzu), wzajemnej miłości uczestników jednej Wieczery Pańskiej zgromadzonych przy wspólnym stole ofiarnym. Przeżycie jedności dziś, teraz.

Zakończenie: Eucharystia ustanowiona w Wielki Czwartek, źródłem jedności Kościoła (Pn 187-89) przez Wyrzeczenie się przesadnego indywidualizmu na rzecz wspólnotowości w Kościele. Wezwanie do miłości wzajemnej i utrzymanie ducha jedności.

Wielkanoc — 14 kwietnia

MISTERIUM PASCHALNE

Cel: Pouczenie: co to jest Tajemnica Paschalna

Przeżycie: idę ku pełni życia

Zadanie: nigdy nie opuszczę niedzielnego uczestnictwa w Najśw. Ofierze.

Wstęp: „Śmierć i życie stoczyły z sobą walki dziwne: umarły życia wódz — rządzi żywy” (sekwencja). Chrystus przeszedł przez śmierć i zmartwychwstanie. Dziś obdarza udziałem w swoim zmartwychwstaniu i pomaga przechodzić z śmierci tego życia do pełni życia wiecznego.

- 1) Ogólne znaczenie używanego często w KL zwrotu „Misterium Paschalne”:
 - a) Misterium — obracamy się w kręgu tajemnic, na tym świecie możemy je tylko w części przybliżyć przez znaki święte, rzeczywistość zostaje tajemnicza, jej bogactwo niewyczerpalne.
 - b) Paschalne — pascha oznacza przejście. St. Testament: w Egipcie — przejście Anioła Śmierci, który ominął domy Hebrajczyków; przejście przez Morze Czerwone — z niewoli i zagrożenia do wolności i bezpieczeństwa pod opieką Jahwe; żydowskie święta Paschy.
- 2) Pascha Chrystusowa — przejście przez śmierć do życia, tajemnica zbawczej śmierci i zmartwychstania.
- 3) Życie chrześcijanina paschą i z niezmiernej łaski Bożej uczestnictwa w Tajemnicy Paschalnej Pana Jezusa:
 - a) Misterium Paschalne Mszy św. — uobecnienie ofiarnej śmierci i zmartwychstania w znakach liturgicznych, wprowadzenie nas w udział przez śmierć duchową (dla grzechu) i duchowe zmartwychstanie (dla pełniejszego życia łaską) podczas każdej Ofiary. Msza św. punktem styku czasu z wiecznością.
 - b) Misterium Paschalne w innych sakramentach, np. chrzest, namaszczenie olejem chorych.
 - c) Całe życie chrześcijanina Tajemnicą Paschalną w szerszym znaczeniu: życie, praca, cierpienie, śmierć stałym udziałem w zbawczej śmierci; łaska, radość, pokój, zwycięstwo nad złem stałym udziałem w zmartwychstaniu Pana i chwale Jego wielkanocnego życia.
- 4) Maryja najdoskonalszą uczestniczką Paschalnej Tajemnicy Syna (duchowe współlumieranie pod Krzyżem, chwała Królowej Wniebowziętej) i wzorem udziału w niej.

Zakończenie: Kiedy skończą się znaki i objawi się rzeczywistość, nastaną uszczęśliwiające owoce udziału w Tajemnicy Paschalnej: miłość i chwała. Każda niedziela pamiątką i uobecnieniem Paschy Chrystusa i dniem naszego szczególnego w niej udziału. Nie opuszczaj nigdy obowiązkowej Mszy św.

Poniedziałek Wielkanocny — 15 kwietnia

OFIARA CHWAŁA I DZIĘKCZYNIENIA

Cel: Pouczenie: Msza św. najdoskonalszym uwielbieniem i dziękczynieniem

Przeżycie: radość chwalenia Boga

Zadanie: nauczyć się bezinteresownej uwielbiającej modlitwy i ofiary.

Wstęp: Aleluja — chwalmy Pana.

1) Ofiara chwały:

- a) Bóg niepojętego Majestatu, który wszystko zdziałał dla Swej chwały (Iz 43, 7), godny jest niezmiernej chwały za Swą wielkość, mądrość, wszechmoc, miłość, które objawił w dziedzinie natury, łaski i chwały.
- b) Stworzenie winno łączyć się w chór radosnej chwały i głośniego uwielbienia Boga (Syr 43, 20)
- c) Chrystus składa nieskończoną ofiarę chwały i uwielbienia i wprowadza nas w swoje oddawanie chwały Ojcu.

- d) Chwalmy Pana ofiarą, modlitwą: Sanctus (Pn 136-38), Chwała Ojcu...: „Przez Niego, Z Nim i w Nim... wszelka cześć i chwała”. Bezinteresowne wielbienie Boga najpiękniejszym rysem chrześcijanina.
- 2) Ofiara dziękczynienia:
- a) Bóg obdarzający nas z niepojętej dobroci, mimo naszej niegodności i nędzy, największymi darami, godny jest ustawicznego dziękczynienia. „Dzięki składamy Panu Bogu naszemu — Godne to i sprawiedliwe”.
- b) Msza św. najlepszym dziękczynieniem: jako **Ofiara**, gdyż Chrystus składając siebie w ofierze dziękuje Bogu i wyrównuje braki naszego dziękczynienia (wziąwszy chleb, dzięki czynił), i dlatego nazywa się **Eucharystią** — dziękczynieniem, i jako złączona z nią **modlitwa**, gdyż ofiarny akt dziękczynny otoczony jest dziękczynnymi modlitwami (Wielka Modlitwa Eucharystyczna, prefacja — Pn 126—136).

Zakończenie: Wezwanie do pochwalnej i dziękczynnej **Ofiary** (wierni proszą często o Mszę św. błagalną, rzadziej dziękczynną najrzadziej o Mszę św. dla bezinteresownego uwielbienia Boga) i **modlitwy** (najpiękniejszym wzorem modlitwa Matki Bożej — Magnificat).

Niedziela Biała — 21 kwietnia

OFIARA PRZEBŁAGALNA I BŁAGALNA

Cel: Pouczenie: Msza św. najlepszym prześlaniem i prośbą
Przeżycie: chodzi o moje najbardziej istotne problemy życiowe.
Zadanie: pamięć o modlitwie i Mszy św. w intencji bliźnich.

Wstęp: Msza św. jako ofiara pochwalna i dziękczynna ma za cel samego Boga i Jego dobro; jako ofiara prześlalna i błagalna szuka głównie dobra dla człowieka. W liturgii mszalne rzeczywiście ważą się losy moich najbardziej życiowych spraw.

- 1) Ofiara prześlalna Chrystusa i moja:
- a) Bezradność człowieka wobec grzechów i najróżniejsze ofiary prześlalne pogan i żydów dla powstrzymania kar i zadośćuczynienia naruszonych praw Boga. Mam tyle win i nie wiem, co z nimi począć.
- b) Prześlalna ofiara Chrystusa — dzisiejsza lekcja, słowa konsekracji wina.
- c) Najśw. Ofiara szczególnym źródłem łaski nawrócenia i prawdziwej pokuty oraz pojednania i pokoju.
- 2) Ofiara błagalna Chrystusa i moja:
- a) Całkowita zależność od Boga w istnieniu i działaniu nieustanna potrzeba Jego pomocy. Mam tyle prawdziwych potrzeb.
- b) Plan Bożej Opatrzności przewiduje z góry udzielanie różnych darów na prośby ludzi.
- c) Msza św. najskuteczniejszym błaganiem Kościoła i każdego dziecka Bożego w intencjach powszechnych i osobistych. Modlitwy Błagalne Kanonu. Dzisiejsza modlitwa nad darami wyrazem wiary w błagalną moc Najśw. Ofiary.
- d) Potężna skuteczność prośb Maryi (Wszechmoc błagająca (płynie z Ofiary Chrystusa, w której uczestniczyła).

Zakończenie: Msza św. jednym z najcenniejszych uczynków miłości bliźniego. Szczególnie wskazane intencje dla zamawianych

Mszy św.: o nawrócenie grzeszników, za konających, za znajdujących się w niebezpieczeństwie popełnienia grzechu, za dusze w czyśćcu. Wotywa o odpuszczenie grzechów. Będę pamiętał o Mszy św. za blźnich, a Bóg sprawi, że blźni będą pamiętać o Mszy św. w moich potrzebach za życia i po śmierci.

Niedziela II po Wielkanocy — 28 kwietnia

Tydzień Powołań: temat wyznaczy Komisja

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja

MSZA ŚW. A MILENIJNY AKT ODDANIA

Cel: Pouczenie: Milenijny akt Oddania najbardziej autentycznym przejawem ducha Mszy św.

Przeżycie: ośniewająca rzeczywistość Kościoła

Zadanie: z pomocą Maryi lepiej poznawać i miłować Kościół i brać za niego odpowiedzialność.

Wstęp: „Oto Matka twoja” (Ewang.) — pierwsze ogłoszenie Maryi Matką Kościoła. W jej ręce oddajemy się za Kościół.

- 1) Kościół — niepojęty dar Boga dla ludzi. Jak grudka ziemi kryje czasem drogi kamień, tak zwykle ludzkie rąmy Kościoła kryją ośniewającą rzeczywistość nadprzyrodzoną. Tajemnicza wspólnota Boga i Chrystusa z ludźmi. Dar nierozpoznanawy przez ludzi wzgardzony, profanowany grzechami — w swej prawdzie nadprzyrodzonej pozostaje nienaruszenie piękny, bez skazy.
- 2) Chrystus umiłował Kościół i wydał za niego samego siebie (KDK 6) aż do ofiary na krzyżu. Każda Msza św. jest na pierwszym miejscu za Kościół: „Składamy ci je przede wszystkim za Kościół Twój święty katolicki.... (początek Kanonu przedkomunijną modlitwa kapłana za Kościół.
- 3) Maryja umiłowała oddany sobie Kościół, w którym każdy chrześcijanin jest członkiem Chrystusa. Współ z Jezusem wydała samą siebie na męczeństwo przebicia serca za Kościół. Nieprzerwanie pełni obowiązki Matki opiekując się członkami Chrystusa. Każda Msza św. uobecnia również współofiarę Maryi za Kościół.
- 4) Nasze oddanie za Kościół nie czym innym, jak naśladowaniem Jezusa i Maryi, przedłużeniem na ziemi ich oddania za Mistyczne Ciało, a więc głębokim i trafnym urzeczywistnieniem Mszy św. w życiu. Za rozwój, pełną działalność Kościoła za czystość i świętość jego członków, za rozpoznanie i przyjęcie Kościoła przez świat — wyraziłm zgodę na każdą potrzebną ofiarę i prosimy Chrystusa przez Maryję, by tę ofiarę sam wyznaczył i wziął. Kościół bowiem rośnie ofiarą.

Zakończenie: Akt oddania ma się w nas z pomocą Maryi rozwijać przez wysiłek coraz lepszego zrozumienia, czym jest Kościół, coraz większej ku niemu miłości i coraz pełniejszej odpowiedzialności za jego losy.

dokończenie w następnym numerze

Spis treści

Rocznika 1967

STOLICA APOSTOLSKA

1. Adhortacja (zachęta) Apostolska Papieża Pawła VI o czci i naśladowaniu NMP Matki Kościoła i wzoru wszystkich cnót	nr 9/10	str. 218
2. Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim	„ 4	„ 73
3. Deklaracja o wolności religijnej	„ 6, 7, 8	„ 168
4. Dekret o posłudze i życiu kapłańskim	„ 5	„ 97
5. Dekret o pasterskich zadaniach Biskupów w Kościele	„ 9/10	„ 193
6. Dekret Sw. Kongregacji Konsystorialnej i tłumaczenie	„ 11/12	„ 241
7. Dekret o Apostolstwie świeckich	„ 6,7,8	„ 121
8. Dekret o działalności misyjnej Kościoła	„ 6,7,8	„ 141
9. Dekrety Kongregacji dla Nauki Wiary w sprawie indeksu ksiąg zakazanych	„ 6,7,8	„ 178
10. Konstytucja Apostolska w sprawie pewnych zmian w karności kościelnej, dotyczącej pokuty	„ 3,	„ 49
11. List Apostolski Pawła VI do Patriarchów, Prymasów, Arcybiskupów i Biskupów całego świata z okazji 50-lecia działalności Papieskiej Unii Misyjnej Duchowieństwa	„ 9/10	„ 213
12. Podziękowanie za pierścień posłany Ojcu Św.	„ 6,7,8,	„ 177
13. Podziękowanie za medal millenijny przesłany Ojcu Św.	„ 4,	„ 82
14. Pismo Apostolskie Ojca Św. Pawła VI ustanawiające Synod Biskupów dla Kościoła Powszechnego	„ 9/10	„ 210
15. Wigilia Bożego Narodzenia	„ 3	„ 58
16. Wyjaśnienie Świętej Kongregacji Soboru w sprawie nowych przepisów postnych	„ 9/10	„ 226
17. Znaczenie duchowe pokuty chrześcijańskiej w Konstytucji Apostolskiej „Paenitemini”	„ 3	„ 57
18. Zmiany w formularzach mszalnych Proprium Poloniae	„ 9/10	„ 227

PRYMAS I EPISKOPAT POLSKI

1. Dekret w sprawie Postu	„ 3	„ 62
2. List Pasterski Kieży Biskupów Polskich do duchowieństwa i wiernych w sprawie zmian w przepisach kościelnych dotyczących Postu	„ 3	„ 59
3. List Pasterski Episkopatu Polski o powołaniach kapłańskich i zakonnych	„ 9/10	„ 229
4. Pismo przewodnie Księdza Prymasa	„ 11/12	„ 242
5. Program Kaznodziejski na rok 1967/68	„ 11/12	„ 243
a) kazania dla młodzieży		
b) kazania dla dzieci		
c) kazania dla dorosłych		
6. Przypomnienie w sprawie stroju kapłańskiego	„ 6,7,8,	„ 180
7. Zarządzenie Biskupów Polskich dotyczące dalszego rozszerzenia użycia języka polskiego w liturgii Mszy świętej	„ 4 „ 9/10	„ 83 „ 227

8. Zarządzenie Biskupów Polskich wydane w związku z drugą Instrukcją Kongregacji Obrzędów o należyтым wykonywaniu Konstytucji o Świętej Liturgii	„ 6,7,8,	„ 181
--	----------	-------

BISKUP GORZOWSKI

1. Duszpasterskie Słowo na Uroczystość św. Rodziny	„ 4	„ 84
2. Konsultorzy diecezjalni	3	67
3. Konsultorzy honorowi	3	68
4. List Pasterski na obchód Millenium diecezji Gorzowskiej	„ 1/2	„ 1
5. List Pasterski o wychowaniu do ducha ofiary i pokuty na niedzielę Pięćdziesiątnicy 1967 r.	„ 3	„ 63
6. Millenium Diecezji Gorzowskiej	„ 1/2	„ 1
7. Przesunięcia personalne	„ 3	„ 68
	„ 6,7,8	„ 182
	„ 9/10	„ 232

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

1. Dokończenie z numeru marcowego	„ 6,7,8	„ 190
2. Katolicki Uniwersytet Lubelski	„ 1/2	„ 41
3. Ks. Prof. Józef Wiejaczka	„ 3	„ 69
4. Nowości wydawnicze Towarzystwa Naukowego KUL	„ 1/2	„ 48
	„ 3	okładka
	„ 6,7,8	okładka
	„ 11/12	okładka
5. Nekrologi:		
1) Ks. Józef Ochmann kap. SS. w Wałczu	„ 1/2	„ 48
6. „Moja podróż do równika” — Ks. J. Michalski	„ 4	„ 89
7. O odpowiedzialności za powołania — Ks. Bp Stroba	„ 6,7,8	„ 185
8. Ochrona przeciwpożarowa obiektów zabytkowych	„ 6,7,8	„ 189
9. Problem świętości przy beatyfikacji i kanonizacji — Ks. A. Stankiewicz	„ 9/10	„ 234
10. Przemówienie Księża Biskupów Sufraganów Gorzowskich przez radio Vaticana	„ 1/2	„ 44
11. Relikwie św. Piotra	„ 1/2	„ 40

Nowości wydawnicze
Towarzystwa Naukowego KUL
Ukazały się do nabycia:

Ukazały się do nabycia:

1. Ks. Wincenty Granat, *Dogmatyka katolicka t. IX — Synteza —* wyd. II.

Książka stanowi syntezę dotychczasowych ośmiu tomów. Zagadnienia w niej poruszane: charakterystyka ogólna poglądu katolickiego na świat, wiara katolicka, problem Boga, pochodzenie wszechświata i jego cel, aniołowie, człowiek, Jezus Chrystus, Bóg-Człowiek, Chrystus Odkupiciel, Kościół Mistyczne Ciało Chrystusa, mariologia, łaska Boża sakramenty w szczególności, rzeczy ostateczne człowieka i świata, zjednoczenie w prawdzie i miłości.

W stosunku do wyd. I tom ten zawiera szereg poprawek i uzupełnień związanych z uchwałami Soboru Watykańskiego II. Cena zł. 110,—

2. „Roczniki Humanistyczne” t. XV, z. 2 (historia).

Treść: E. Zwolski, „Doryzm” Pindara; Cz. Deptuła, Przyczynek do dziejów Słęzy i jej opactwa; Cz. Deptuła, Wokół postaci arcybiskupa Piotra Łabędzia; J. Szymański, Powstanie i zanik organizacji prepozyturalnej w średniowiecznej Polsce; E. Wiśniewski, Sieć szkół parafialnych w Wielkopolsce i w Małopolsce w początkach XVI w.; W. Müller, Organizacja terytorialna diecezji piśkiej w XVI i XVIII w. Cena zł. 30,—

3. „Roczniki są do nabycia ur IapoGc,

3. „Roczniki Technologiczno-Kanoniczne” t. XIV, z. 2 (apologetyka)

Treść: Ks. W. Kwiatkowski, Apologetyka naukowa w obliczu uchwał Soboru Watykańskiego II; ks. E. Kopeć, Pojęcie i przekazywanie objawienia w nauce Soboru Watykańskiego II; ks. St. Nagy SJ, Nauk o episkopacie w konstytucji Lumen gentium i jej impikacje apologetyczne; ks. R. Łukaszyk, Problem przynależności do Kościoła Chrystusowego w ujęciu konstytucji Lumen gentium Soboru Watykańskiego II; ks. St. Rosa, Koncepcja soboru według A. Frycza Modrzewskiego; ks. E. Wilemski, Struktura apologetyki totalnej; S. Moysa SJ, Dialog katolicko-protestancki w świetle Dekretu o ekumenizmie; ks. A. Skowronek, Eklezjalna struktura sakramentu pokuty. Cena zł. 30,—

4. „Roczniki Teologiczno-Kanoniczne” t. XIV, z. 3 (pastoralno-moralny)

Treść: Ks. St. Witek, Zasada aksjologiczna w teologii moralnej; ks. Z. Perz SJ, Życzliwość powszechna według Cz. Znamierowskiego a miłość bliźniego w ujęciu katolickim; ks. E. Barbasiewicz, Rzut oka na współczesne tendencje teologiczno-moralne; S. Knowski, Kerygmaticzna realizacja odnowy wychowania chrześcijańskiego. Cena zł. 20,—

Wydawnictwa są do nabycia:

Wydawnictwo Towarzystwa Naukowego KUL, Lublin, Al. Racławickie 14 (wpłaty — PKO w Lublinie Nr 2-9-263). Księgarnie: „Veritas”; „Ars Christiana”; Św. Wojciecha; Św. Jacka; „Czytaj — Łódź, Nurto-wicza 2; „Dobra Książka” — Poznań, Kanałowa 4; Księgarnia Krakow-ska — Kraków, św. Krzyża 13.

Klienci z zagranicy zamawiają wydawnictwa Towarzystwa Nauko-wego KUL za pośrednictwem „Ars Polona”. Centrala Handlu Zagra-nicznego. Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 7. Dział Realizacji Zamówień.

